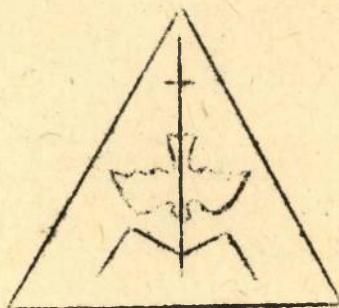

NOVÉ TURICE

S MARIOU

Číslo 1-2/1989

O B S A H

Verím v Ducha Svätého, Pána a Oživovateľa	1
Duch Svätý nás volá do modlitbového spoločenstva s Pannou Máriou	1
Máme nástupcu svätého Metoda	3
Noví biskupi	4
Obnova v Duchu Svätom na Slovensku a jej problémy	4
K povolení činnosti apoštolskej cirkve	7
Obnova v Duchu Svätom - potreba súčasnej cirkvi aj dnešného človeka	9
Čo je to charizmatická modlitbová skupina ?	11
Nedorozumenia a nebezpečenstvá obnovy	12
Cirkev a obnova v Duchu Svätom	13
Pavol VI : Obnova v Duchu Svätom - nádej pre Cirkev i pre svet	15
Ján Pavol II. : V lone Cirkvi	17
Ovocie pravej obnovy v Duchu Svätom	21
Charizmatické stretnutie v Rimini	22
Aby všetci boli jedno - Konferencia '89	24
Usilujte sa zachovať jednotu ducha vo zväzku pokoja ! /Ef 4, 3/	26

VERÍM V DUCHA SVATÉHO, PÁNA A OŽIVOVATEĽA

/Ján Pavol II., Enc. Dominum et Vivificantem o Duchu Svatom,
bod 1./

Cirkev vyznáva svoju vieru v Ducha Svatého ako toho, ktorý je Pánom a Oživovateľom. Tak hovorí v tzv. nicejsko-konstantinopolskom vierovyznaní, ktoré sa tak volá podľa oboch koncilov v Nicei /r. 325/ a v Konstantinopole /r. 381/ - kde ho formulovali a vyhlásili. V ňom sa ešte pripája, že Duch Svätý hovoril skrze prorokov. Tieto slová prijíma Cirkev zo samého prameňa svojej viery, od Ježiša Krista.

Podľa evanjelia sv. Jána, bol nám s novým životom darovaný Duch Svätý, ako to Ježiš zvestuje a sľubuje na sviatok stánkov: "Ak je niekto smädný, nech príde ku mne a nech pije. A zvnútra toho, kto uverí vo mňa, potečú rieky živej vody" /Jn 7,37/. A evanjelista to vysvetľuje: "Povedal to o Duchu, ktorého mali prijať tí, čo uverili v neho." Je to to isté prirovnanie s vodou, ktoré Ježiš používa v rozhovore so samaritánskou ženou, keď hovorí o žriedle vody, prúdiacej do života večného /Jn 4,14/, ako aj v rozhovore s Nikodémom, keď odhaľuje nutnosť znovuzrodenia z vody a z Ducha, aby niekto mohol vojsť do Kráľovstva Božieho /Jn 3,3-6/.

Slovom Kristovým poučená a turíchnou skúsenosťou i vlastnými apoštolskými dejinami obohatená zvestuje Cirkev od začiatku svoju vieru v Ducha Svatého, ako toho, ktorý oživuje a v ktorom sa nevyspytateľný trojjediný Boh ľuďom zdieľa a tak v nich vytvára žriedlo večného života.

DUCH SVATÝ NÁS VOVÁDZA DO MODLITBOVÉHO SPOLOČENSTVA S PANNOU MÁRIOU

Pre Cirkev "progredi est regredi" - "pokročiť znamená vrátiť sa" k svojim začiatkom.

Cirkev bola počatá v okamihu Vtelenia, keď na Máriin súhlas zostúpil Duch Svätý a spôsobil zázrak panenského počatia Ježiša, Hlavy Cirkvi, a umiestnil ho do stredu Máriinho srdca. Zrodila sa uzavretím Novej zmluvy vo Večeradle a výjdením z boku svojho Ženicha na kríži.

Ale svoju plnú vitalitu dostala až na Turíce, keď ju jej vlastný Ženich pokrstil Duchom Svätým a dal jej silu vystúpiť pred ľuďom, z ktorého sa v ten istý deň dalo pokrstiť tritisíc duší. Cirkev vo svojom najvitalnejšom aspekte je teda turíčna realita, pripravovaná i oživená vo Večeradle.

Duch Svätý nás v tomto storočí znovu vovádza do Večeradla, aby v nás mohol sprítomniť zázrak Turíc, ako to vyplýva aj z učenia II. vatikánskeho koncilu a z modlitieb a prejavov Jána XXIII., Pavla VI. a Jána Pavla II. Oživil náš vzťah ku Kristovi prítomnému v Eucharistii, ktorý je našim Chlebom a Životom. Obnovil náš vzťah ku Kristovi v Božom slove, najmä v Evanjeliách, lebo on je našim Svetlom a Pravdou. Oživil náš vzťah ku Kristovi prítomnému v úprimnom bratskom spoločenstve, ktoré sa stretáva v jeho mene a súhlasne sa modlí, lebo on, Veľký Brat prítomný v bratoch, je našou Cestou. A napokon obnovil náš vzťah k "Vykupiteľovi človeka" - Spasiteľovi a Lekárovi, ktorý aj dnes zachraňuje, oslobodzuje, lieči a uzdravuje a povznáša celého človeka, no najmä jeho duchovnú a duševnú oblasť a oblasť spoločenských vzťahov.

Duch Svätý - nevýslovná všemohúca Dobrota obnovil aj náš vzťah k Panne Márii ako Matke Cirkvi, ktorá ako jeho privilegovaný nástroj robí nás maličkými a privádza nás k jednote s Kristom, pomáha nám tvoriť ozajstné základnové apoštolské spoločenstvá v Ježišovi, poslúchať Petrovho nástupcu a jednomyselne sa modliť a tak

sa otvárať pre jeho nové vyliatie.

Všetky tieto prvky obnovy nás vedú k znovusprítomneniu a prežívaniu Turíc a nachádzame ich v mariánsko-svätodušných modlitbových spoločenstvách, čiže "večeradlách", do ktorých nás pozýva naša Matka, Nepoškvrnená Ducha Svätého. Sú to vlastne spoločenstvá Obnovy v Duchu Svätom, ktoré majú živý mariánsky charakter. V týchto spoločenstvách, posilnení materinskou prítomnosťou, orodovaním a príkladom Panny Márie, môžeme najľahšie urobiť potrebnú konverziu, odovzdať sa Ježišovi, nášmu Spasiteľovi a Pánovi a vyprosiť vyliatie Ducha Svätého na jednotlivých členov a zabezpečovať aj ďalšie permanentné obnovenie jednotlivcov aj celých spoločenstiev v nom. Dôverujeme pritom úplne Pánovi, ktorý nám prisľúbil: "Ak ostávate vo mne a moje slová ostanú vo vás, proste o čo chcete, a splní sa vám to." /Jn 15,7/ a "ak budú dvaja z vás na zemi jednýmyselne prosiť o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach." /Mt 18,19/ "Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia." /Lk 11, 13/

Takéto obnovenie a obnovovanie nášho krstného zasvätenia a najmä birmovnej milosti nás privádza k dôslednejšiemu vydávaniu svedectva, k zrelšej službe pri budovaní Božieho kráľovstva v Cirkvi i vo svete a k radostnému a plodnému neseniu každodenného kríža, bez ohľadu na druh nášho osobitného povolania a typ komunity alebo spoločenstva, ku ktorému patríme. Večeradlá sú otvorené pre všetky deti Márie.

Dôkazom takejto obnovy je ovocie Ducha /Gal 5, 22/, najmä praktická a radostná milosrdná láska a radostné prežívanie blahoslavenstiev. Aj rast charizmatických darov poukazuje na intenzívnu prítomnosť Ducha Svätého v mariánsko-svätodušných modlitbových spoločenstvách.

Členovia týchto spoločenstiev sa snažia o prežívanie nasledovných pravidiel a ideálov:

S radostou sa sústreďujú okolo svojho Spasiteľa a Pána Ježiša, klanajú sa mu a uzmierujú ho a spolu s ním oslavujú Otca. Denne sa s ním stretávajú v slove Božom, v revízií života a pokání, v hlbšej osobnej modlitbe, vo svätom ruženci a podľa možnosti aj vo svätej omši a pri návšteve Eucharistie.

Osobitne si uctieujú Božské Srdce Ježišovo - toto znamenie bezhraničnej Božej lásky, úplne dôverujú jeho prisľubom, zasväcujú sa mu aj so svojimi rodinami, chvália ho, klanajú sa mu a uzmierujú ho. Snažia sa nasledovať jeho čnosti, najmä tichosť a pokoru, ku ktorým nás vyzýva sám Ježiš a ktoré sú nevyhnutnými predpokladmi pravej lásky a spojenia a jednoty s Bohom i ľuďmi.

Milujú, chránia a podporujú prvého milovaného syna Márie, pápeža a zachovávajú úctu, oddanosť a poslušnosť voči všetkým pastierom, ktorí sú v súlade s učením a smernicami Cirkvi a Svätého Otca.

Osobitným spôsobom si uctieujú Matku Cirkvi - Matku spoločenstva vo večeradle a tiež Nepoškvrnené srdce Panny Márie, Nepoškvrnenú Ducha Svätého a Sedembolestnú.

Nepoškvrnené srdce Panny Márie je miestom, kde Ježiš prebýva od svojho počatia a kde sa s ním môžeme najľahšie stretnúť. Prežívaním zasvätenia Nepoškvrnenému srdcu Márie zotrávame aj uprostred prác a utrpení spolu s bratmi a sestrami v tomto Srdci akoby v tajomnom večeradle pri Ježišovi a v Duchu Svätom.

Nepoškvrnená Ducha Svätého je jeho najkrajším dielom. Ona citlivo a vytrvalo spolupracuje s ním na našej spáse a ukazuje aj nám, ako máme s ním v pokornej očakávajúcej viere a pohotovej obetavej poslušnosti spolupracovať a ako sa máme pre neho modlitbou meditácie, klanania sa a chvály a milosrdnou láskou otvárať.

Sedembolestná Matka, naša Patrónka, ako vzor nesmiernej obetavej a trpiacej lásky, maximálne solidárna s našimi utrpeniami a bolestami, stojí pri nás aj v tých najťažších situáciách a pomáha nám

ich svojou materinskou prítomnosťou i orodovaním víťazne prekonávať a viedú nás tak cez Kríž ku Vzkrieseniu a k Turíciam, ako to už v histórii Slovenska viackrát dokázala. Túto oddanú lásku a dôveru v Matke Božej našim predkom vstúpili už svatí Cyril a Metod. Aj ich požehnané pôsobenie medzi našimi predkami vychádzalo z modlitbového večeradla v Konštantinopole, kde spolu s bratmi rovnakého zmysľania hľadali svetlo a silu pre svoje poslanie.

Dôverný vzťah prechovávame aj k našej levočskej Panne Márii pri navštívení Alžbety, lebo nás učí dvom rozmerom apoštolského života, kontemplácii a skutkovej milosrdnej láske, ukazuje nám podmienky dokonalej radosti a naplnenia sa Duchom Svätým a učí nás vytvárať spoločenstvo v Ježišovi s inými a spolu s nimi velebíť Boha a svedčiť o jeho добрote.

Sme presvedčení, že kresťania, ktorí sa snažia o úprimný súčasný návrat do Večeradla, z ktorého sme pred dvomi tisícročiami všetci vyšli, ľahko nájdu svoju vzájomnú jednotu pri plnom zachovaní svojich špeciálnych povolaní a chariziem, ktoré im daroval Duch Svätý - Darca špeciálnych darov i všeobecnej jednoty. A to je veľmi sľubná príležitosť pre obnovu Cirkvi aj sveta.

Elena Querra, ktorú beatifikoval Ján XXIII., napísala na základe svojich videní Svatému Otcovi Levovi XIII. toto: "Svätý Otče, zvolajte ľud do Večeradla. Duch Svätý príde na Turíce a ukáže svoju obnovujúcu moc. Obnoví sa tvárnosť zeme." Lev XIII. na to zaviedol deviatnik pred Turícami.

A pri otvorení II. vatikánskeho koncilu Ján XXIII. už predniesol túto smelú modlitbu: "Ó, Duchu Svätý, ktorého poslal Otec v mene Ježišom, ktorý svojou prítomnosťou bezpečne riadiš Cirkve, obnov aj v našich časoch svoje zázraky ako v nové Turíce. Zachovaj svoju Cirkve, aby s Ježišovou Matkou Máriou vydržala vo vytrvalej, úpenlivej a jednotnej modlitbe a aby sa pod vedením svätého Petra šírilo kráľovstvo božského Vykupiteľa, kráľovstvo pravdy, spravodlivosti, lásky a pokoja."

MÁME NÁSTUPCU SVÄTÉHO METODA

V čase uzávierky tohto dvojčísľa, 26. 7. 1989, sme sa dozvedeli radostnú správu: Najdôstojnejší otec Mons. Ján Sokol, doterajší biskup - apoštolský administrátor trnavskej arcidiecézy, bol Svatým Otcom Jánom Pavlom II. vymenovaný za trnavského arcibiskupa a metropolitu - primasa Slovenskej provincie. Je to náš prvý arcibiskup - metropolita po svätom Metodovi. Splnila sa tak tisícročná túžba Slovákov mať vlastného arcipastiera.

Ďakujeme Najvyššiemu za tento vzácny dar a v spoločenstve so Sedembolestnou a našimi svätými vyprosujeme od nebeského Otca nášmu arcipastierovi hojnosť milostí, múdrosti a sily Ducha Svätého, aby svojou službou čo najlepšie sprítomňoval Pána Ježiša - Dobrého Pastiera a Veľknaza a aby uskutočnil svoj program, vyjadrený heslom: "Duchovná obnova s Máriou!"

Novému arcipastierovi blahoželáme a ubezpečujeme ho, že ešte viac ako doposiaľ budeme ho sprevádzať svojimi modlitbami, obetami a snahou uskutočniť jeho heslo a poslúchať jeho usmernenia. Jeho heslo je nám veľmi blízke, veď je obsiahnuté aj v názve nášho časopisu. Naplno ho prijímame za svoje.

V mene Obnovy v Duchu Svätom na Slovensku

redakcia NTSM.

NOVÍ BISKUPI

V ten istý deň, 26. 7. 1989, sme sa dozvedeli aj ďalšiu radostnú správu. Svätý Otec Ján Pavol II. vymenoval ďalších troch biskupov pre našu vlasť: Mons. Dr. Františka Tondru za spišského sídelného biskupa, Mons. Dr. Josefa Koukla za litoměřického sídelného biskupa a Mons. Františka Vanáka za biskupa - apoštolského administrátora olomouckej arcidiecézy. Srdečne im blahoželáme a prajeme, aby plní Ducha Svätého čo najlepšie reprezentovali Dobrého Pastiera a aby ich ustavične sprevádzala pomoc a ochrana Panny Márie.

V mene Obnovy v Duchu Svätom na Slovensku

redakcia NTSM

OBNOVA V DUCHU SVATOM NA SLOVENSKU A JEJ PROBLÉMY

/Kolektív kňazov a laikov z Obnovy v Duchu Svätom/

Obnova v Duchu Svätom je katolícke hnutie zamerané na obnovu nášho kresťanského života, najmä krstného zasvätenia a birmovnej milosti a jednoty a živosti Tajomného Tela Kristovho, ktoré buďuje, oživuje a usmerňuje Duch Svätý svojou milosťou a charizmatickými darmi. Charakterizuje ho:

- skúsenosť Otcovej lásky, prítomnosti osláveného Ježiša, nášho Pána a Vykupiteľa a vyliatia a účinkovania Ducha Svätého,
- vzrast viery na základe týchto skúseností,
- snaha o opravdivú konverziu ku Kristovi a jeho evanjeliu a ovocie Ducha Svätého,
- modlitba klaňania a chvály Najsvätejšej Trojice a ponorenie sa do Božej prítomnosti,
- otvorenosť pre plné účinkovanie Ducha Svätého, aj pre jeho duchovné dary spomínané v 12. hlave I Kôr,
- modlitbové spoločenstvá so sociálno-charizmatickou súhlasnou modlitbou a snahou o bratský život podľa príkladu prvých kresťanov,
- citlivosť na vnuknutia a hnutia Ducha Svätého, na vedenie Duchom Svätým,
- evanjelizácia za pomoci oslobodzovania a uzdravovania,
- oddanosť a poslušnosť voči pastierom Cirkvi a ochotná služba pod ich vedením a v tom istom Duchu Svätom, lebo on svoju Cirkev "vystrojuje rozmanitými hierarchickými i charizmatickými darmi" /AG 4/.

Toto hnutie nemá ľudských zakladateľov. Vzbudzuje ho Duch Svätý na rôznych miestach, obyčajne v spojitosti so spoločensko-charizmatickou modlitbou. V katolíckej Cirkvi začalo v roku 1966 na katolíckej univerzite Notre Dame /Našej Panej/ v štáte Indiana v USA ako odpoveď zhora na vrúcne modlitby spoločenstva vysokoškôľákov a ich duchovných vodočov za uskutočnenie obnovy podľa II. vatikánskeho koncilu v plnej sile Ducha Svätého, akoby Nových Turíc, za ktoré sa modlil Ján XXIII. Rýchle sa rozšírilo najprv v Severnej Amerike a potom aj v celom katolíckom svete. Odobrili ho a usmernili mnohé biskupské konferencie a v roku 1975 aj pápež Pavol VI. V súčasnosti má asi 25 miliónov členov a je najväčším katolíckym hnutím s veľkou účasťou mladšej generácie.

Na Slovensko sa Obnova v Duchu Svätom dostala od našich susedov z Moravy, Poľska a najmä z Maďarska o päť až desať rokov neskôr ako k nim. II. vatikánsky koncil, snaha o pokoncilovú obnovu, cirkevné hnutia a tiež niektoré knihy, najmä Nové Turíce od kardinála Suenensa a Dýka a kríž od Wilkersona už pre ňu pripra-

vili pôdu.

K výraznejšiemu začiatku Obnovy došlo v jubilejnom roku sv. Metoda 1985, najmä na jeho záver 7. a 8. decembra, kedy po predchádzajúcom zasvätení Nepoškvrnenému srdcu Panny Márie viacerí bratia a sestry si obnovili svoje krstné zasvätenie a boli naplnení Duchom Svätým. Tu sme Obnovu v Duchu Svätom začali výraznejšie prežívať v spoločenstve s Pannou Máriou, Nepoškvrnenou Duchu Svätého.

Obnova sa potom i napriek mnohým ťažkostiam pomerne rýchlo šírla v rokoch 1985 - 1986 najmä na Strednom Slovensku. V rokoch 1987 - 1988 sa veľmi rýchlo rozšírla na Východnom Slovensku aj bez kvalifikovanej duchovnej asistencie. Tu však narazila aj na prudký odpor.

Začiatok každého Božieho diela je spojený s očisťovaním v bolestných skúškach. Preto sv. Pavol a Barnabáš na konci prvej apoštolskej cesty "sa vrátili do Lystry, Ikonie a Antiochie, posilnili srdcia učeníkov a povzbudzovali ich, aby vytrvali vo viere a /pripomínali im/ že do Božieho kráľovstva máme vojsť cez mnohé súženia. A keď im po jednotlivých cirkvách ustanovili starších, modlili sa a pôstili a odporúčali ich Pánovi, v ktorého uverili." /Sk 14,20-22/

Aj Obnova v Duchu Svätom prechádza po počiatočnom nadšení a chybách etapou očisťovania v rôznych skúškach vnútorných aj vonkajších, a to pri nedostatku skúsených "starejších", najmä kňazov a jednotného celoslovenského vedenia. Vonkajšie ťažkosti vyvoláva napätie, ktoré vzniká medzi novým a starým, ale aj skutočné chyby z jednej i druhej strany.

Zo strany rodiacej sa Obnovy vyskytli sa občas tieto chyby a nedostatky, ktoré vyvolávali nedôveru:

- prílišné citové nadšenie a málo opatrnosti pri prijímaní a posudzovaní duchovných darov a pri získavaní nových členov,
- zdôraznenie duchovných darov a nedocenenie podstatnejších prvkov Obnovy,
- v situácii nejasného alebo žiadneho vonkajšieho vedenia a nedostatočných celoslovenských kontaktov občasné precenenie priameho vedenia Duchom Svätým /iluminizmus/ a prílišné spoliehanie sa na dar poznania /najmä na Východnom Slovensku/,
- nezabezpečená kňazská i laická kvalifikovaná asistencia /najmä na Východnom Slovensku/,
- slabá náuková príprava /podcenená na Východnom Slovensku/,
- neobvyklé a nemierne prejavy ako napr. trasenie rúk a hlasné rušivé modlenie sa v novom jazyku /na Východnom Slovensku/,
- nerozvinutý alebo málo rozvinutý dar rozlišovania,
- miestami málo ovocia Duchu Svätého, vzájomnej lásky a jednoty.

Vačší výskyt chýb na Východnom Slovensku je podmienený dvomi skutočnosťami:

- 1/ Obnova na Východnom Slovensku sa šírla v čase, kedy už nemala kompetentné kňazské vedenie /pre zákaz, ktorý dostal kňaz, ktorý ju na začiatku viedol, od svojho ordinára/ a šírla sa bez spojenia s Obnovou v iných strediskách pre nedostatok jednotného celoslovenského vedenia a väčšiu vzdialenosť.
- 2/ Obnovu na Východe šírlili niektoré sestry a bratia s veľkou pribojnosťou a kde sa viac robí, tam sa narobí aj viac chýb. Dôkazom ich ozajstnej horlivosti a účinkovania Duchu Svätého je aj hojný výskyt pravého ovocia Obnovy, ktorý dobre vyvažuje vyskytnuvšie sa chyby /početné obrátenia a vykupiteľské povolania, veľká snaha kráčať po ceste poslušnosti z viery, prehĺbenie sviatostného a modlitbového života, zaktívizovanie pasívnych laikov, návrat do Cirkvi viacerých neplatne ordinovaných na kňazov, atď./.

Zo strany pozorovateľov a kritikov sa vyskytli tieto nedostatky:

- nedostatočná základná informácia o katolíckej Obnove v Duchu Svätom,
- prístup k Obnove ako k niečomu cudziemu v katolíckej Cirkvi /až protestanskému, či sektarskému/,
- podcenenie až odmietanie citovosti, spontánnosti a otvorenosti v náboženských, najmä modlitbových prejavoch,
- príliš racionálny prístup k náboženskému životu, duchovnému vedeniu, stretávaniu skupín, apoštolátu, organizovaniu života Cirkvi, ktorý dostatočne nepočíta s prvým a hlavným Animátorom, Duchom Svätým a jeho duchovnými darmi /v zmysle I Kor 12/, ale zakladá sa na rozumovom programovaní,
- nekresťanský a nekatolícky postoj k duchovným darom ako k niečomu nepotrebnému, ba priam nebezpečnému a škodlivému v súčasnej Cirkvi, lebo by to mohlo narušiť zabehnutý poriadok a jednotu,
- nechť k vlastnej konverzii v prípade pozitívneho postoja k Obnove a charizmám,
- nechť knazov brať na seba novú pastoračnú povinnosť asistencie Obnove v prípade jej výskytu v ich farnostiach alebo skupinách,
- závisť rýchleho a silného vplyvu Obnove v Duchu Svätom na jednotlivcov i spoločnosť,
- obava sympatizujúcich knazov z odporu spolubratov, predstavených a ďalších ťažkostí,
- šírenie predsudkov a zlomyseľných osočovaní proti Obnove ako napr.: všetci, nad ktorými sa modlili za uzdravenie vo Vysokých Tatrách, museli byť prevezení zachrankou na psychiatriu; pri modlitbe za naplnenie Duchom Svätým kládli sviatostného Pána Ježiša na hlavy, aby Duch Svätý z Krista Pána mohol ľahšie zostúpiť; jedna z vedúcich Obnove vraj zakázala nosiť vlnené svetle, aby sa ľahšie vytvorilo magnetické spojenie pri vkladaní rúk.

Urážlivé a väčšinou nepravdivé alebo tendenčne zovšeobecnené a prekrútené informácie o Obnove v Duchu Svätom rozširujú rozmnoženými letákmi aj niektorí knazi na Východnom Slovensku /jeden rehoľný knaz za pomoci svojich knazov a duchovných detí, jeden diecézny knaz, ktorý ich rozdával aj vo svojich kostoloch s predstieraním, že za nimi stojí otec biskup Sokol, a ďalší./ Aj katolícky mládežnícky časopis Svetlo č. 11 zaútočil proti Obnove veľmi neobjektívnym a urážlivým článkom "Čo si myslieť o Hnutí charismatickej obnovy?" Takto sa šíria protikatolícke postoje k Obnove, ktoré nahrávajú nepriateľom Cirkvi a zranujú katolícku jednotu. V spomínaných letákoch sú osočovania, že Obnova v Duchu Svätom v Maďarsku je pod vplyvom satanistov, že Obnova u nás je spoločenstvo paranoikov, megalomanov a iných duševne chorých, zranených a nevzdelaných ľudí, že sestra N úzko spolupracuje s diablom a Obnova u nás má všetky znánky sekty. Tieto letáky vzbudili fanatickú nenávisť ľudí, ktorí im uverili a spôsobili tak veľkú nepokoja, nenávisť a utrpenia v niektorých farnostiach na Východnom Slovensku /najmä v obci Hervartov, farnosť Richvald/. Zaiste podnet k tomu dala i druhá strana, napr. v Hervartove snaha vnášať charismatické alebo skôr pseudocharismatické prejavy do kostola pri bohoslužbách a nekritické prijímanie "poznání od Pána", ktoré v situácii odizolovania od iných skupín Obnove, nedostatku rozlišovania a knazského vedenia a zúrivých nepriateľských útokov nadobudlo až fanatickú podobu /čakanie katastrofy - očisty v uzavretom a zatemnenom dome/. Ide však pritom o jednoduchých nábožných ľudí /väčšinou herci z úspešných pašiových hier jediných na Slovensku/, ktorí rozhodne nemajú nič spoločné so satanizmom, ani s paranoiou, ani nechcú zakladať nejakú novú sektu, len potrebujú správne usmernenie a vedenie.

Aké sú hlavné príčiny týchto napatí:

1/ Chýbala zodpovedná cirkevná autorita, ktorá by všetko uviedla na správnu mieru - biskupská konferencia alebo aspoň arcibiskup primas, ako mali bratia Česi /otec kardinál Tomášek/, u ktorých vďaka tomu takéto problémy okolo Obnovy nevznikli.

2/ Chýba zodpovedné celoslovenské kňazské a laické vedenie Obnovy v Duchu Svätom menované, resp. potvrdené zodpovednou autoritou. Kňazskú asistenciu má zabezpečenú iba asi polovica skupín. Na Východe sú skupiny takmer úplne bez kňazskej asistencie, ponechané samé na seba, vystavené určitej začiatočnickej živelnosti, omylom, ale aj nenávisti odporcov, pričom ide o skupiny so živou vierou a čínorodou bratskou láskou, ktoré by ich duchovní pastieri mohli ľahko usmerniť a využiť pre duchovnú obnovu svojich farností alebo skupín pri troške lásky a pozitívneho postoja, ako to predpokladajú aj usmernenia učiteľského úradu: "Ako pastieri vyslovujeme svoju vôľu poznávať, rozlišovať, podnecovať a koordinovať tieto charizmatické a iné dary." /Posolstvo 7. biskupskej synody z októbra 1987 v Ríme, bod 5/ "Všetky dary musíme prijímať s vďačnosťou. Viete, aký je ich výpočet /porov. I Kor 12, 4-10, 28-30/, hoci nie úplny." /Pavol VI., Turíčný pondelok 1975/ "Úloha kňaza je jedinečná a nezastupiteľná tak pre charizmatickú obnovu, aj v nej samej, ako aj pre celé kresťanské spoločenstvo... Kňaz zo svojej strany nemôže plniť služby v prospech Obnovy zatial, kým si k nej nenadobudne pozitívny postoj, opierajúci sa o túžbu spoločnú všetkým kresťanom na základe svätého krstu: vziať v daroch Ducha Svätého." /Z príhovoru Jána Pavla II. 7. mája 1981 k účastníkom IV. medzinárodného kongresu charizmatickej obnovy, bod 4/

Obnova v Duchu Svätom na Slovensku sa obracia na Vás, zodpovední správcovia charizmiem: otec arcibiskup - primas, otcovia biskupi, ordinári a kňazi, a prosí Vás o tento pozitívny postoj. Len s Vašou pomocou sa môže stať tou nádejnou príležitosťou pre Cirkev i svet, o ktorej hovorili Pavol VI. i Ján Pavol II. Prosíme Vás o túto pomoc. A prosíme Vás aj o trpezlivosť so začiatočnicými chybami Obnovy. Nie je to znak zlej vôle, ale skôr zrodu nového života.

Fočítateľ a roboty sa nemýlia a na cintorínoch je najdokonalejší poriadok, ale chýba im to najcennejšie - život, životodárny dych Ducha Stvoriteľa. A on neustále tvorí, oživuje, pretvára a obnovuje jediné Kristovo Telo. "Štruktúry a vzťahy v Cirkvi musia túto jednotu odzrkadľovať a predstavovať ... Cirkev si sama musí chrániť lásku a jednotu, ktorú má podľa svojho poslania prinášať svetu." /Povolání k bratrstvu a míru - posolstvo biskupskej synody v Ríme zo 7. 12. 1985, II, III./ Sme presvedčení, že tento program obnovy súčasnej Cirkvi je možný jedine za predpokladu plného otvorenia sa pre Ducha Svätého a jeho dary. To je dôvod, pre ktorý Pán vzbudil Obnovu v Duchu Svätom aj na Slovensku a pre ktorý sa dávame do služby tej miestnej cirkvi, v ktorej žijeme.

K POVOLENÍ ČINNOSTI APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

/Z obežníku arcibiskupství pražského 3/89 z 28. 2. 1989, příloha č. 5/

V denním tisku byla nedávno publikována zpráva, že vláda ČSR povolila činnost apoštolské církve, která vychází z letničního hnutí. Protože velká část katolíků nemá podrobnější informace, dochází k omylům a k nejistotě v celé věci. Uvedme tedy některá fakta a ujasněme si obsah některých pojmů.

Prdevším není apoštolská církev v ČSR nově založenou církví v pravém slova smyslu, ale je to ve smyslu zákonů, upravujících

u nás vztah mezi církví a státem, nové legalizovaná církev. Její příslušníci u nás žijí od počátku XX. století. Na Slovensku mají již dlouho vlastní církev, v Čechách žili ve volně pospojovaných společenstvích. Teprve v posledních letech se rozhodli vystupovat a působit jako organizovaná církev ve smyslu našich zákonů. Jsou církví křesťanskou /vyznávají božství Ježíšovo, křest a to ponořením, atd./, opírají se výhradně o autoritu Písma, jsou tedy orientováni protestantsky. Draz kladou na znovuzrození /tedy obrácení dospělého člověka, křest vodou, křest Duchem a život v radikální poslušnosti Bohu/, a křest Duchem Svatým /vylití Ducha při vkládání rukou a modlitbě/ a na dary Ducha Svatého /charizmata ve smyslu I Kor 12-14/. Dar modlitby v jazyku spravidla považují za svědectví o tom, že dotyčný křesťan obdarován Duchem Svatým obdržel. Dary prorockví a uzdravování jsou v jejich křesťanské praxi poměrně dost četné. Teologie mají poměrně jednoduchou, bez spekulativních prvků, v zásadě citlivě z Písma ražené a vykládané ve světle reformačních principů. Sdílejí ji s podobnými církvemi a skupinami jinde ve světě, od nich mají také skoro všecnou literaturu, kterou používají. Ve výkladu Písma a v zacházení s ním jsou velmi často blízcí fundamentalismu. Velký význam přikládají osobní duchovní zkušenosti /totiž životním zkušenostem s ložím působením/, kterou někdy ne zcela právem zobecňují.

Ve vztahu k jiným církvím se u nich vyskytují dvě pozice: Starší která ostatní církve příliš necení až odmítá a striktně žádá, aby ti, kdo chtějí mít plný život s Ježíšem, ze stávající církve vystoupili a připojili se k nim. Mladší, novější /a asi u nás méně početně zastoupená/, která chce dopomoci k plnějšmu životu z Ducha a jeho daru všem křesťanům; zde jsou naopak křesťané vyzýváni k tomu, aby ve svých církvích zůstali a oživil je.

Z naší strany nebývá nemožné se s nimi modlit, číst Písmo, sdílet duchovní zkušenosti /viz. Ekumenický direktár/. Platí také to, co říká Dekrét o ekumenismu: "Nesmíme také nechat bez povšimnutí, že cokoliv milost Ducha Svatého působí v odloučených bratřích, může sloužit i nám k poučení." /UR 4/ Výzvy k opuštění vlastní církve je třeba odmítnout. A je také třeba vědět, že "křest v Duchu Svatém", užívání charizmat, "zářivá charizmata" v katolické církvi existují organicky včleněny do života církve a to i u nás.

Dodejme ještě, že vatikánský Sekretariát pro jednotu křesťanů organizuje již více než deset let rozhovory mezi katolickou církví a letničními církvemi formou smíšené komise.

Od toho, co bylo řečeno o apoštolské církvi, je třeba jasně odlišit "letniční hnutí" v katolické církvi a v jiných církvích /evangelických luterských nebo reformovaných, anglikánské, atd./ Právě toto nerozlišení tvoří nejasnosti, zmatky a někdy i nepěkné insinuační katolíku.

Letniční hnutí se objevuje jako spontánně vzniklý, nikým nezařazený jev zhruba na přelomu IX. a XX. století nejprve v USA a velmi brzy potom i v Evropě. Co je podstatou? Objevují se u jednotlivých lidí dary Ducha, které byly dlouho považovány jen za průvodní jev růstu církve apoštolských dob - dar modlitby v jazyku, dary výkladu, prorockví, uzdravení, poznání ... Tyto dary se objevují u vcelku bezvýznamných křesťanů, kteří je nijak nevyžadovali a působí nejprve oživení jejich víry a následně probuzení víry v okolí. Lidé zažívají události v mnohém připomínající Letnice, jak o nich čteme ve Skutcích apoštolů. Postupně poznávají, že si tyto dary a toto prohloubení života z Ducha mohou společně a navzájem v modlitbě vyprošovat a že se mohou pro jejich přijetí disponovat plným přijímaním slova Božího a odevzdáním života Kristu. Z lidí, kteří mají tuto zkušenost, rostou společenství, zbory a ty se združují v církve. Tyto církve nemají jednotnou organizaci.

V druhej fázi se totéž objavuje ve veľkých cirkvích: luterských, reformovaných, anglikánske a nakoniec /v 60. letech tohoto stoloťi/ i v katolícke. A opťet se charizmatické prvky objavujú spontánne jako dar, ne tak, že by je jedna cirkve predávala druhej.

Když se v 60. letech objevily "letniční prvky" v životě křesťanu - katolíku v USA, nazýval se tento proud cirkve "katolícke pentekostální hnutí". Američtí biskupové k němu zaujali /několikrát/ ve svých prohlášeních kladné stanovisko a dostalo se mu také odpovědné pastýřské péče jak ze strany diecézí, tak ze strany některých rádu. Arcibiskup v Mechelen - kardinál Suenens - poznal celý jev v USA osobně a stal se osobně subjektem i "patronem" tohoto Božího díla v cirkvi. To se už celý proud začal vyskytovat i v Evropě. Pod vlivem kardinála Suenense se ustálila i katolícka terminologie, která umožňuje odlišení "letničního hnutí" uvnitř katolícke cirkve /tedy neodlučeného, patřícího organicky do života cirkve/ od samostatných letničních cirkví. Celý proud se dnes pokud možná nenazýva ani letniční ani pentekostální hnutí, ale "charizmatická obnova" nebo "duchovní obnova obce" a to, co letniční nazývají "křest Duchem Svatým" se u nás, pro zabránění omylu, nazýva "/nové, další/ vylití Ducha Svatého".

Charizmatická obnova existuje prakticky ve všech oblastech katolícke cirkve. /Ale také v protestanských cirkvích na celém světě./ A prakticky všude se o ní biskupské konference starají jak pastoračně, tak teologicky. Existuje dnes již dlouhá řada prohlášení biskupských konferencí, které tuto obnovu vítají a komentují. Rovněž jsou známa prohlášení papežu Pavla VI. a Jana Pavla II., která jsou pro obnovu povzbuzením.

Shrňme tedy: Existují letniční /pentekostální/ cirkve jako součást celého spektra protestanských cirkví a jednou z nich je i Apoštolská cirkve v ČR. A existuje charizmatická obnova v katolícke cirkvi /nazývaná někdy nepřesně letniční hnutí/, což je něco zcela jiného: Není to samostatný útvar, ale je to jev organicky razený do života cirkve asi tak, jako bylo biblické či liturgické hnutí v době před koncilem. Zavedením hojnějšího užívání bible a obnovou liturgie v katolícke cirkvi se obe tato hnutí stala zbytečnými. Právě tak lidé, žijící obnovu, doufají, že rozšířením plného života z Ducha Svatého a jeho daru /charizmat/ v katolícke cirkvi, jejich plným včleněním do praxe cirkve, se stane charizmatická obnova nadbytečnou.

Zkušenosti od nás a ze světa zatím dost jasně ukazují, že pluralita spiritualit, bohatý svátostný život a dlouhá a bohatá tradice duchovního života a duchovního vedení v katolícke cirkvi jsou neoptimálnějším prostředím pro všechno to, co charizmatická obnova přináší.

OBNOVA V DUCHU SVĀTOM - POTREBA SÚČASNEJ CIRKVI AJ DNEŠNÉHO ČLOVEKA

/Herbert Schneider, SJ: Význam krstu Duchom Svätým v charizmatiekej obnove katolíckej cirkvi, Königshofen 1974/

Prečo je potrebná obnova?

V prvotnej cirkvi sa dostali k viere dospelí ľudia. Oni v úplnom vedomí sa dostali k tomu rozhodnutiu, že svoje životy odovzdali Ježišovi. Radostná zvesť sa k nim dostala skrze také zhromaždenia, ktoré žili z poznania prítomnosti Zmŕtvychvstalého. Oni zo vzťahu s cirkevným spoločenstvom vedeli, čo znamená byť kresťanom, ako Boh obnoví človeka skrze Ducha Svatého, a že to vykoná aj v nich. Dnes je to často úplne ináč. Nás všetkých pokrstili v detstve a veľmi často nás nevedli ani v rodine ani v náboženskom vyučovaní k tomu pravému a osobnému rozhodnutiu, aby sme Ježiša

Krista prijali za osobného Vykupiteľa a Pána. Veľmi často chýba aj spojenie s nejakým živým kresťanským spoločenstvom. Nič a nikto druhý nám nemôže darovať Božiu lásku, iba Ježiš, a jeho láska iba vtedy sa môže vo mne oživiť, iba vtedy ma dokáže preformovať, teda milosť darovaná v krste a môj krst Duchom /v birmovaní/ iba vtedy sa obnoví, keď sa s úplnou vierou odovzdám Ježišovi.

Ako sa začína obnova?

V praxi sa v charizmatických modlitbových skupinách obnova robí tak, že skrze rozhovory, modlitby a všetko, čo patrí do kresťanského spoločenstva, noví členovia dospejú k osobnej viere a príjmu Ježiša za svojho Pána a Vykupiteľa.

Svoje životy, minulosť, prítomnosť aj budúcnosť odovzdajú Ježišovi a prosia, aby ich naplnil Duchom Svätým, aby ich urobil schopnými na službu Cirkvi. Prosia bratov a sestry, aby sa s nimi a za nich modlili, aby všetko, čo im Pán v krste a v birmovke daroval, ožilo, teda aby sa celou bytosťou mohli stať kresťanmi. Modlitbové spoločenstvo sa potom modlí za týchto bratov a sestry najčastejšie vkladáním rúk. Toto staré gesto modlitby vyjadruje tu spojenie s tým bratom alebo sestrou, za koho sa spoločenstvo modlí; konkrétnym spôsobom vyjadrí to, že bratské spoločenstvo dotyčnú osobu sprevádza na ceste k Bohu, pomáha jej a podporuje ju.

Boh nerobí výnimky. Každý môže prísť k nemu s úplnou dôverou a môže prosiť o obnovu v Duchu Svätom. Boh nikoho neodmietne. /Lk 11, 13/ Skúsenosť Ducha Svätého nie je viazaná k nejakej skupine alebo obradu. Napriek tomu máme takú skúsenosť, že Ježiš Kristus - ako kresťanov - nás obnovuje obyčajne vo vzťahu s jedným kresťanským spoločenstvom alebo v jednom kresťanskom spoločenstve.

Ako obnova odpovedá na túžby dnešného človeka?

Dnešný svet je preniknutý vlnou jednej túžby. Človek túži po skutočne rozumnom živote, po takom živote, čo je zakorenený nie v pozemskom bytí. Táto túžba je reakcia na všetku tú plytkosť /nepodstatné veci/, ktorá sa dostala do popredia a na prehnané hmotné nároky a príliš veľkú racionalizáciu života /dokonca aj apoštolátu/. Táto túžba sa zdôrazňuje trojakým spôsobom:

- 1/ Ako túžba po extáze, teda túžba po hlbšom spojení s nadprirodzenou skutočnosťou.
- 2/ Ako túžba po láske, teda túžba po zjednotení s druhým človekom.
- 3/ Ako túžba po spoločenstve, teda túžba po zjednotení s jednou ľudskou skupinou s cieľom spoznania sily ukrytej v spoločenstve.

Mnoho ľudí si neuvedomuje, že v tejto trojakej túžbe túžia vlastne po Bohu, hľadajú Boha. Preto títo ľudia nesprávnym smerom hľadajú svoje šťastie.

Charizmatická obnova Cirkvi, ktorá sa vo väčšine kresťanských náboženstiev po celom svete na všetkých svetadieloch rýchlym tempom rozširuje, dáva odpoveď na horiacu túžbu mnohých ľudí. To je kresťanská odpoveď na uvedené túžby, taká odpoveď, čo nepochádza od človeka, ale od Boha. Preto je to taká odpoveď, ktorá je platná nielen pre vybrané kruhy, ale pre každého človeka.

"Duch Svätý nám už teraz dáva cítiť chuť Boha, prispôbiť sa jeho životu, zúčastniť sa na jeho blaženostiach."

L. Evely

ČO JE TO CHARIZMATICKÁ MODLITBOVÁ SKUPINA ?

/Philippe OSB: Prinášajte veľa ovocia, časť I./

Takmer všade sa rodia modlitbové skupiny. Nie každá sa však usiluje o obnovu v Duchu Svätom. Neznamená to, že by sme podceňovali skupiny iného druhu, teda modlitbové stretnutia, kde sa číta evanjelium, navzájom sa predkladajú osobné pocity, alebo sa spoločne medituje. Ale chceli by sme ukázať, čo charakterizuje modlitbovú skupinu obnovy.

Nasleduje teda to, čo sa dá nazvať siločiarami modlitbového stretnutia. Preto "siločiarami", lebo nejde o vopred vypracovaný schému.

- Schádzame sa predovšetkým preto, aby sme sa stretli s Ježišom Kristom, ktorý je prítomný všade tam, kde sa ľudia zídu v jeho mene. To je najdôležitejší cieľ, tomu je podriadené všetko na stretnutí. Je to stretnutie so živým a účinkujúcim Kristom. Pri každej príležitosti spoločne vyznávame prítomnosť Ježiša Krista.
- Na každom stretnutí prosíme o pôsobenie Ducha Svätého, lebo Duch Boží nás nikdy neprestáva zaplavovať. Vždy v nás ostávajú temné zákutia, kam ešte Duch neprenikol. Stane sa, že správaním, ktoré nie je v Duchu evanjelia, zarmútíme Ducha: Vtedy potrebujeme nové vyliatie, aby sme znovu mohli v Duchu napredovať.
- Modlitba je predovšetkým oslavnou modlitbou, vyjadrenou spevmi, žalmami a povzbudzujúcimi modlitbami. Človek "spozná" vládu Ježiša Krista a v oslavovaní sa náš pohľad nezameria na našu osobu a naše problémy. Toto aktívne a slobodné rozjímanie nás uvedie do Otcovho tajomstva a uvoľní v nás nepretržité oslavovanie.

Centrom stretnutia nie je len oslava Pána Ježiša, ale aj počúvanie Slova, ktoré máme vpustiť do svojho srdca. Na každom stretnutí sa musí uskutočniť Otcovo slovo, ktoré nám sprostredkoval Ježiš: "Avšak Povzbuditeľ, Duch Svätý, ktorého Otec pošle v mojom mene, ten vás naučí všetkému a pripomenie vám všetko, čo som vám ja povedal." /Jn 14,26/

- Modlitbové spoločenstvo je živým prejavom jednoty s Ježišom Kristom. Aj táto jednota v Kristovi je dielom Ducha Svätého. Preto jeden druhého vypočujeme, preto sme vždy hotoví dostať i dať. Takto uskutočňujeme slová apoštolov: "Množstvo tých, čo prijali vieru, bolo jedného ducha a jednej mysle." /Sk 4, 32/
- Napokon má modlitbová skupina žijúca v Duchu aj misijné poslanie: "... ale vám sa dostane sily tým, že na vás zostúpi Duch Svätý a budete mi svedkami ... až do konca sveta." /Sk 1,8/

Na záver môžeme povedať, že modlitbové stretnutie nás zavedie do atmosféry prvých kresťanských spoločenstiev. Takých spoločenstiev, ktoré opisujú Skutky apoštolov: "Vytrvalo sa zúčastňovali na vyučovaní apoštolov, na spoločnom živote, na lámaní chleba a modlitbách ... a mali všetko spoločné." /Sk 2,42-44/

Kráľu nebeský, Utešiteľu, Duchu pravdy,
ktorý si všade a všetko naplnáš,
Poklad dobra a Darca života,
príd a prebývaj v nás.
Očisť nás od každej poškrvny
a spas, Dobrotivý, naše duše.

Modlitba k Duchu Svätému

NEPOROZUMENIA A NEBEZPEČENSTVÁ OBNOVY

/Philippe OSB: Prinášajte veľa ovocia, časť I./

Nedorozumenia

- Nejde o také hnutie, ktoré sa len tak zaradí medzi už jestvujúce. Je to skôr prúd, ktorý prechádza Cirkvou a privedie k novému životu každého, koho sa len dotkne. To však neznamená, že nemá štruktúru.
- Nejde o novú pastoráciu, ale každá pastorácia sa môže obnoviť /chytí nový dych/, ak sa neprotiví pôsobeniu Ducha.
- Nejde o nový teologický prejav viery, skôr o prebudenie sa, o vedomé prijatie živej skutočnosti Ducha, ktorý všetko obnovuje.
- Nehovorme o "americkom produkte"! Obnova sa vlastne začala vo viacerých krajinách nezávisle od vzťahu k Spojeným štátom. Treba však uznať, že v Amerike sa obnova rozvinula veľmi rýchlo a rozšírila sa do celého sveta. Ale vo všetkých krajinách existuje jej osobitá, tamojšej kultúre prispôbena, výrazová forma.
- Nemyslíme si ani to, že ide o kompromis s protestantmi, alebo s klasickými letničiarňami, hoci majú s katolíckou cirkvou styčné body, ktoré uznávame. Poškakotí obviňujú obnovu, že je sektou. Chápeme ich znepokojenie, keď vidíme, ako škodlivo pôsobia sekty na mladých ľuďoch. No čo sa týka obnovy, stačí si prečítať príhovor pápeža Jána Pavla II. z mája 1981 a hneď sa uspokojíme.
- Táto obnova nie je nič nové, existenciu Ducha Svätého sme predsa nezistili len teraz, z ničoho nič. Obnova sa zaraďuje do histórie Cirkvi medzi ostatné obnovy. Túto poslednú však charakterizuje to, že sme sa prebudili na skutočnosť a účinkovanie Ducha Svätého. Zabúdali sme totiž na bohatstvo a možnosti, ktoré sme vlastnili bez toho, že by sme o nich viac vedeli. Tento objav je nový.

Nebezpečenstvá

Netreba ich ani podceňovať, ani preceňovať, ale vecne si ich predstavme.

- Prehnaná citlivosť. City si musíme kontrolovať, ale neslobodno ich udúšať. Naše city sú Božím darom, využívajme ich múdro a získame veľmi duchovnú, a pritom veľmi ľudskú pietu /nábožnosť/. Obnova nám pomôže stať sa sebou samým v slobode Božích dieťok.
- Illuminizmus. Hrozí vtedy, ak si myslíme, že Duch Svätý nám ako po telefóne bude hovoriť v každej, i tej najmenšej veci, čo máme urobiť alebo povedať. Aby sme sa vyhli tejto pasci, dajme na rady pápeža Jána Pavla II., ktorý odporúčal vedúcim obnovy dôkladnú teoretickú výuku, ako aj jasný úsudok, ktorým spoznajú, čo pochádza od Ducha, a dokážu odstrániť výplody fantázie.
- Fundamentalizmus. Treba sa vyhnúť fundamentalizmu niektorých letničiar-ských siekt, lebo nás privedie k doslovnému a subjektívnemu tlmočeniu Písma. Tento smer neberie do úvahy literárne druhy /báseň, históriu, príslovia/, ani kultúrne súvislosti, v ktorých boli napísané.
- Preceňovanie charizmiem. Neslobodno preceňovať význam charizmiem, kým ďalšie ovocie Ducha zasa podceňovať. Ony sú dôkazom, že žijeme podľa Ducha. Môžu sa vyskytnúť aj falošné charizmy. Úlohou Cirkvi je posúdiť, čo vieryhodne pochádza od Ducha.
- Kolektívna histéria. Objavuje sa niekedy v tuříčnických sektách. Veľké kresťanské cirkvi majú zvyčajne dosť triezveho rozumu, aby sa nenechali zavliecť do podobných výrokov, ale

- ktovie? Nenechajme sa zmanipulovať.
- Nebezpečie elity. Ak sa modlitbové skupiny po obdržaní milosti Ducha začnú považovať za elitu a na ostatných kresťanov sa začnú pozerat' zvrchu /ako na malých ľuďoch nepatrného významu/, znamená to, že žijú v ilúziách, lebo Ducha Svätého dostali všetci pokrstení. Aj oni musia spoznať znamenia času a hlavne milosť Turíc, ktorú dostala Cirkev našej doby teraz, keď prežíva nevídanú krízu.
 - Únik. Napokon dajme pozor na únik /rozumej výhovorku/, lebo aj on je reálnym nebezpečenstvom. Vieryhodná obnova neznamená únik, lebo odstráni všetko správanie, ktoré sa nezhoduje s evanjeliom. Preto sv. Pavol vkladá svoj hymnus lásky do časti, kde hovorí o charizmách. /Pozri I Kor 12, 13, 14/

Na toto upozorňujeme aj my. Skutočná obnova viery v Duchu nás nevzdala od sveta, ale umiestňuje ho do stredu /oveľa nás zaväzuje/, ibaže iným spôsobom a tento spôsob nám nepretržite pripomína, že predovšetkým musíme zmeniť srdcia ľudí. Podarí sa nám to za podmienky, že účinkom Ducha Svätého zmeníme najprv svoje srdce.

Zhrnutie: Obnova obsahuje nesmierne bohatstvo, ale skrývajú sa v nej i nebezpečenstvá omylu. Nie je riešením, ak budeme k nej pristupovať opatrnický, negatívne, ale že rozlíšime dobré, zvolíme si ho a vyhneme sa nesprávnym cestám. Ako povedal kardinál Suenens: "Nemôžeme ľuďom povedať, aby nevychádzali na ulicu, lebo tam na nich striehne nebezpečenstvo. Radšej im hovoríme: Choďte von a dávajte pozor na červenú a na zelenú."

CIRKEV A OBNOVA V DUCHU SVÄTOM

/Philippe OSB: Prinášajte veľa ovocia, časť I./

Mnoho kresťanov si utvára názor na obnovu na základe silne obmedzeného posudzovania jedného človeka alebo jednej modlitbovej skupiny. Musíme sa povzniesť, musíme sa opýtať Cirkvi: Čo hovorí Koncil? Čo hovorí pápež, čo hovoria biskupi?

A. II. vatikánsky koncil

1/ O Cirkvi /LG 12/

"Okrem toho ten istý Duch Svätý posväcuje, vedie a čnosťami ozdobuje ľud Boží nielen prostredníctvom sviatostí a služieb, ale aj tým, že rozdeľuje medzi veriacimi všetkých stavov zvlášť milosti, udeľujúc /ich/ každému osobitne, ako chce" /I Kor 12,11/, pomocou ktorých ich robí schopnými a ochotnými, aby sa podujali na rozličné diela a úlohy užitočné na obnovu a ďalší vzrast Cirkvi, ako je napísané: "Každému je dané prejavenie Ducha na všeobecný úžitok." /I Kor 12, 7/ Tieto charizmy, či už neobyčajné alebo aj bežnejšie a rozšírenejšie, treba prijímať s vďakou a potechou, pretože obzvlášť zodpovedajú potrebám Cirkvi a sú jej na osch. Avšak mimoriadne dary nenačím opovážlivo vyhľadávať, ani sa nemá od nich trúfalo očakávať zdar apoštolských podujatí; no súdiť o ich pravosti a správnom používaní náleží tým, čo sú predstavení v Cirkvi a ktorým zvlášť prislúcha neuhášať Ducha, ale všetko skúmať a držať sa toho, čo je dobré. /Porov. Sol 5,12; 19-21/

2/ O apoštoláte laikov /AA 3/

"Na vykonávanie tohto apoštolátu Duch Svätý, ktorý posväcuje ľud Boží knazským účinkovaním a sviatosťami, udeľuje veriacim i osobitné dary" /Porov. I Kor 12,7/, "každému zvlášť ako chce" /I Kor 12,11/, aby aj oni - "každý podľa toho, aký dar milosti prijal" - navzájom si nou pomáhali "ako dobrí správco-

via mnohotvárnej milosti Božej" /I Pt 4,10/, na zveľadenie celého tela v láske. /Porov. Ef 4,16/ Prijatím týchto charizmatických darov, čo ako skromných, pre každého veriaceho vzniká právo a povinnosť uplatňovať ich v Cirkvi a vo svete na o-soch ľudí a povznesenie Cirkvi v slobode Ducha Svätého, ktorý "veje, kam chce" /Jn 3,8/, a zároveň v spoločenstve s bratmi v Kristu, najmä vlastnými dušpastiermi, ktorí majú súdiť o pravosti a správnom používaní chariziem, pravda, nie aby uhasali Ducha, ale aby všetko skúmali a podržali to, čo je dobré. /Porov. I Sol 5,12; 19,21/

3/ O služobnom kňazstve /PO 9/

"Skúmajúc duchov, či sú od Boha, nech so zmyslom pre vieru odkrývajú mnohoraké skromné i významnejšie charizmy laikov, nech ich s radosťou uznávajú a bedlivo zveľaďujú. Medzi rozličnými darmi Božími, ktoré sa u veriacich hojne vyskytujú, isteže si zasluhujú obzvláštnu pozornosť tie, ktoré nabádajú mnohých k vyššiemu duchovnému životu."

B. 7. biskupská synoda

/Rím, október 1987, Posolstvo veriacim katolíkom, bod 5 -
- Sila Božieho Ducha/

"Našou silou je zmŕtvychvstalý Ježiš. Jeho Duch obnovuje dejiny a všade rozširuje svoje dary ...
Posilňovaní Božím slovom a sviatosťami ako živí členovia určitej konkrétnej komunity učíme sa s pomocou duchovných pastierov a ich schopnosť rozoznávať, poznávať a uznávať duchovné dary, ktorými nás Pán obohacuje pre dobro obce veriacich a vôbec celej spoločnosti.
Ako pastieri vyslovujeme svoju vôľu poznávať, rozlišovať, podnecovať a koordinovať tieto charizmatické a iné dary."

Z uvedených citátov vidíme, že charizmy /aj duchovné dary - I Kor 12/ predstavujú časť normálneho života Cirkvi a že veriaci majú právo i povinnosť vykonávať ich v spolupráci so svojimi pastiermi. Tieto texty poskytujú pevný doktrínový základ obnovy v Duchu Svätom.

V týchto dňoch rastie počet ľudí, ktorí v hnutiach a v šíriacich sa spoločenstvách na prvé miesto kladú modlitbu a tým čínom sa usilujú o duchovnú obnovu. Toto je významné a nádejné znamenie... Veriaci v tom nachádzajú pomoc, že Duch Svätý prebúda v ich srdciach hlbokú túžbu po svätosti... Takto privádzajú naše časy ľudí, ktorí sa vracajú k modlitbe, bližšie k Duchu Svätému... Kiež by ich takáto nábožnosť pod vedením Ducha Svätého posilňovala v jednote s Cirkvou a s jej učiteľskou službou.

Ján Pavol II.

Encyklika o Duchu Svätom

Pavol VI. :

OBNOVA V DUCHU SVÄTOM - NÁDEJ PRE CIRKEV I SVET

Posolstvo k účastníkom Medzinárodného kongresu skupín Obnovy v bazilike sv. Petra na turíčny pondelok 1975.

"Drahí synovia a dcéry! Vo Svätom roku ste si vybrali Rím, aby ste tu slávilí svoj tretí medzinárodný kongres. Poprosili ste nás, aby sme sa s vami stretli a prehovorili k vám. Chceli ste tak prejavit' svoju spojitosť s Cirkvou založenou Ježišom Kristom a svoju vernosť stolcu sv. Petra. Vaša náklonnosť oprieť sa o Cirkev je autentickým znakom účinkovania Ducha Svätého. Boh sa stal človekom v Ježišovi Kristovi. Jeho tajomným telom je Cirkev a v nej sa na Turíce zjavil Duch Kristov, keď zostúpil na apoštolov zhromaždených 'v hornej sieni domu' a zotrúvajúdcich na modlitbách 'spolu s Matkou Ježišovou Máriou'". /Sk 1, 13-14/.

N á d e j p r e C i r k e v i p r e s v e t

Dnešná Cirkev i svet potrebujú viac ako inokedy, aby sa div Turie naďalej uskutočňoval v dejinách. Lebo dnešný človek, fascinovaný vlastným pokrokom, začal si namýšľať, že - ako to povedal posledný koncil - "sám si pre seba stanovuje cieľ, považuje sa za jediného tvorca a demiurga vlastnej histórie". U kolkých ľudí, a to aj u tých, ktorí azda z tradície uznávajú jeho jestvovanie a z povinnosti mu vzdávajú česť, je Boh vylúčený z ich života.

Pre tak silno sekularizovaný svet niet nič potrebnejšie, ako oná "duchovná obnova", akú pred našimi očami prebúdzá Duch Svätý v najrozličnejších spoločensťvách a krajinách. Prejavy tejto Obnovy sú rozmanité: patrí k nej duchovné spojenie, intímna jednota s Bohom, ktorá sa dosahuje verným zachovávaním krstných sľubov, ktorá sa často prejavuje v spoločnej modlitbe, pri ktorej sa každý slobodne vyjadruje, a tým napomáha, podporuje a oživuje modlitbu druhých. V základe toho všetkého je osobné presvedčenie, ktoré vyplýva nielen z poučenia, aké dáva viera, ale rovnako z istého experimentálneho zážitku, že človek bez Boha nie je schopný nič urobiť, ale s ním sa môže odvážit' na všetko. Dôsledkom toho je potreba chváliť Boha, vzdávať mu vďaky, oslavovať jeho divy, ktoré koná všade, rovnako okolo nás, ako aj v nás samých. Ľudský život nachádza svoje zameranie k Bohu, čiže ako tomu hovoríme "smer hore" /vertikálne zameranie/, bez ktorého je človek neúplný /kalika/. Toto hľadanie Boha túži po prijatí Toho, ktorý nás miluje a slobodne nám dáva seba, čo zasa od nás vyžaduje vernosť spojenú s pokorou. A tá vernosť - tak nás učí sv. Jakub - spája vieru so skutkami: "Veru, ako telo bez ducha je mŕtve, tak aj viera bez skutkov je mŕtva" /Jk 2, 26/. Akože by teda Obnova v Duchu Svätom nemala byť "príležitosťou pre Cirkev aj pre svet? Ba viac, či nám netreba použiť všetky prostriedky, aby sme naplno využili túto "šancu" ?

T r i k r i t é r i á r o z o z n á v a n i a

Duch Svätý nám chce ukazovať tieto prostriedky pomocou obezretnosti tých, ktorých on sám "ustanovil za dozorcov, aby pásli cirkev Božiu" /Sk 20, 28/. Vlastne Duch Svätý vnukol sv.

Pavlovi niekoľko veľmi výrazných pripomienok, ktoré tu uvádzame. Verné zachovávanie bude pre vás najlepšou zárukou do budúcnosti.

Spomeňme si, akú váhu pripisoval apoštol "duchovným darom". Solúnčanov upozorňoval "Ducha neuhášajte", hoci hneď potom dodal "Všetko najprv skúmajte a držte sa toho, čo je dobré" /1 Sol 5, 19, 21/. Isté rozoznávanie teda uznal za bezpodmienečne potrebné a kontrolou poveril tých, ktorých postavil na čelo spoločenstiev, ktoré sa tvorili /porov. 1 Sol 5, 12/. Keď o niekoľko rokov neskôr píše Korintianom, hovorí o veci presnejšie: podáva im tri konkrétne kritériá, aby im uľahčili nevyhnutné rozoznávanie.

Prvé kritérium podáva hneď na začiatku: je to úplná vernosť autentickému náuku viery /porov. 1 Kor 12, 1-3/. Čo sa jej protiví, nemôže pochádzať od Ducha Svätého. Darca darov je totiž ten istý Duch, ktorý vnukol Písmo Sväté a ktorý zaručuje svoju asistenciu živému magistériu Cirkvi. Katolícka viera učí, že učiteľskému úradu zveril Kristus autentické vykladanie napísaného slova... Jedine formácia, ktorej pravosť zaručuje hierarchia, vás uchráni pred stále možnou odbočnosťou vlastnej cesty a dá vám radostnú istotu, že slúžite evanjéliu a že "nebežíte, akoby na neisto, nezápasíte, akoby ste bili do vetra" /porov. 1 Kor 9, 26/.

Druhá zásada je v tom, že všetky dary musíme prijímať s vďačnosťou. Viete, aký je ich výpočet /porov. 1 Kor 12, 4-10, 28-30/, hoci nie je úplný /porov. Rim 12, 6-8; Ef 6, 11/. Jednako nie všetky dary, udelené vždy "pre spoločné dobro", prichádzajú v rovnakej miere. Takisto Korintianovia sa majú starať "aj o väčšie dary" /porov. 1 Kor 12, 31/, ako o dary v spoločenskom zmysle najpotrebnejšie /porov. 1 Kor 14, 1-5/.

Tretie kritérium je podľa apoštola najvážnejšie. Vychádza z jedného nepochybne najkrajšieho textu, aký kedy vôbec napísal človek. z textu, ktorý jeden zo súčasných vykladačov Písma označil titulom Nad všetkým vládne láska.

Hoci duchovné dary sú predmetom veľkej túžby a isto nám ich veľmi treba, predsa jedine láska - "agapé" - robí kresťana dokonalým, spôsobuje, že sa človek stáva milým Bohu. Teológovia hovoria "Gratia gratum faciens" /láska robí milým/. Táto láska je nielen darom Ducha, ale nesie so sebou jeho aktívnu zvláštnu prítomnosť v srdci kresťana. V komentároch o Veľpiesni lásky sa Otcovia cirkvi predbiehajú vo výkladoch. Aby sme ako príklad uviedli aspoň jeden z mnohých výkladov, pripomíname, že podľa sv. Fulgencia "Duch Svätý môže udeľovať dary každého druhu bez toho, aby sám bol v nich prítomný; naproti tomu, ak nám dáva lásku, tak nám dáva dôkaz svojej vlastnej prítomnosti skrze milosť - se ipsum demonstrat per gratiam praesentem, quando tribuit caritatem /C. Fabianum, Fragm. 28-Pl 65, 791/. Keď je v ľudskej duši prítomný Duch Svätý spolu s milosťou, dáva jej vlastne život Najsvätejšej Trojice, samu lásku, ktorou Otec miluje Syna v Duchu /porov. Jn 17, 26/, lásku, ktorou nás Kristus miloval a v dôsledku toho aj my máme milovať bratov /porov. Jn 13, 24/, a to "nie slovom, ani jazykom, ale skutkom a pravdou" /1 Jn 3, 18/.

Strom s istotou hodnotíme podľa ovocia, ktoré prináša, a sv. Pavol hovorí, že "ovocie Ducha je láska" /Gal 5, 22/, tá

láska, ktorú načrtol vo svojej neopakovateľnej Veľpiesni. Láske sú podriadené všetky dary, ktorými Duch Svätý obdarúva tých, ktorým ju chce dať, láska totiž buduje všetko /porov. 1 Kor 8, 1/. On tak isto po svojom zoslaní urobil z prvých kresťanov bratskú jednotu /pozri Sk 2, 42/, takže všetci boli "jeden duch a jedno srdce" /Sk 4, 32/.

Buďte verní odkazu veľkého apoštola. A tak isto zhodne s jeho učením, buďte verní častému a hodnému prijímaniu Eucharistie /porov. 1 Kor 11, 26-29/. Pán si vyvolil tú istú cestu, aby sme my mali v sebe jeho život /pozri Jn 6, 55/. S dôverou pristupujte tiež ku sviatosti zmierenia. Všetky tie sviatosti výrazne svedčia o tom, že milosť k nám prichádza od Boha prostredníctvom Cirkvi.

S pomocou nášho Pána, posilnení ochranou Matky cirkvi, Márie, a žijúc v jednote viery, lásky i apoštolského spojenia s vašimi pastiermi, buďte si istí, milovní synovia a dcéry, že ste na dobrej ceste. A zakaždým vznášajte svoj vlastný vklad do obnovy v Cirkvi.

Ján Pavol II. :

V LONE CIRKVI

Vo večerných hodinách 7. mája prijal sv. otec delegátov Medzinárodného kongresu charizmatickej obnovy, ktorý sa konal v dňoch 4.-9.5.1981 v Ríme. Takmer 600 účastníkov kongresu, ktorí sa zhromaždili vo Vatikánskych záhradách pred jaskyňou Panny Márie Lourdskej a ktorí sem prišli zo sto krajín a z piatich svetadielov, predstavil sv. otcovi otec Tom Forest, predseda Medzinárodnej rady charizmatickej obnovy. Charizmatikov uviedol kardinál Leo Jozef Suenens, spolu s ďalšími 14-timi biskupmi - väčšinou americkými. Sv. otec v príhovore povedal :

Milí bratia a sestry v Kristu !

V radosť a pokojí Ducha Svätého vítam vás všetkých, ktorí ste prišli do Ríma na 4. Medzinárodný kongres vedúcich katolíckej charizmatickej obnovy a modlím sa, aby milosť nášho Pána Ježiša Krista a láska Božia a prítomnosť Ducha Svätého bola s vami všetkými /2 Kor 13, 13/.

1.

Voľba Ríma za miesto konferencie je zvláštnym znamením toho, že chápete, aké je pre vaše hnutie nevyhnutné, aby bolo pevne zakorenené v katolíckej jednote viery a lásky k blížnemu, ktorej viditeľným centrom je Petrov stolec. Predchádza vás vaša dobrá povest, podobná dobrej povesti Filipánov, ktorých si Pavol zamiloval. To ona bola príčinou, že im začal písať list slovami, ktoré s radosťou opakujem: "Kedykoľvek si na vás spomeniem, čakujem svojmu Bohu... A modlím sa za to, aby stále viac a viac rástla vaša láska a s ňou aj poznanie a všestranný úsudok, aby ste sa dokázali správne rozhodovať, aby ste čistotou len žiarili a boli bez hriachu pre onen deň Kristov" /Fil 1, 3, 9-10/.

2.

V roku 1975 tu k účastníkom Medzinárodného charizmatického kongresu hovoril môj ctihodný predchodca Pavol VI. a zdô-

raznil 3 zásady, o ktorých hovorí sv. Pavol: "Všetko skúmajte, a čo je dobré, toho sa držte" /Sol 5, 21/.

Prvou zásadou je vernosť pravému učeniu viery; všetko, čo mu odporuje nepochádza z Ducha.

Druhou zásadou je, aby ste kladli dôraz na tie dary, ktorých nedostávate preto, aby slúžili spoločnému dobru.

Tretia zásada je snaha o lásku k bližnému, pretože jedine ona vedie kresťana k dokonalosti. Ako hovorí apoštol: "A nadovšetko majte lásku, pretože ona je spojivom dokonalosti" /Kol 3,14/.

Pretože tieto zásady sú stále platné a nezastarávajú, považoval som dnes za užitočné ešte raz ich pripomenúť i vám, ktorých sa Boh povolal, aby ste obnove slúžili ako jej vedúci.

Pápež Pavol označil hnutie obnovy v Duchu ako "príležitosť pre cirkev a svet" a šesť rokov, ktoré uplynuli od tej doby, potvrdilo nádej, ktorá zrodila víziu tejto "šance". Cirkev si všimla plody vašej modlitby, vašej nľbšej snemy o svätosť a lásku k Božiemu slovu. S neobyčajnou radosťou sme sledovali, ako vedúci obnovy rozvíjali stále širšiu víziu cirkvi a snažili sa, aby sa stávala čím ďalej tým realizovateľnejšia pre tých, ktorých vedú. Videli sme tiež vašu veľkodušnosť, keď ste sa spravodlivo a milosrdne delili o Božie dary s nešťastnými tohoto sveta, aby tak všetci ľudia mohli zakúsiť tú nesmiernu dôstojnosť, akú majú v Kristovi. Nech je diele lásky, ktoré sa vo vás začalo, korunované úspechom /por. 2 Kor 8, 6-11/. Spomeňte si na slová, ktorými sa na váš zjazd obrátil vo sv. roku Pavol VI.: "Láska nepozná hranice. Chudobní a trpiaci na celom svete i tí na dosah ruky vás, bratia a sestry v Kristu, vyzývajú a prosia o dôkaz lásky, o slovo Božie, o chlieb, prosia o život."

3.

Som rád, že môžem hovoriť zo srdca k vám, ktorí ste prišli z celého sveta na konferenciu, ktorej cieľom je posilniť sa pri plnení vedúcej úlohy v charizmatickej obnove. Zvlášť by som chcel zdôrazniť, že je treba obhatiť a viac priblížiť praxi vašu víziu cirkvi. Vízia, ktorá má pre charizmatickú obnovu v súčasnej dobe taký veľký význam.

Prvoradou povinnosťou vedúceho je, aby modlitbou vo vlastnom živote dával príklad druhým. Pozorne a starostlivo by mal dbať na to, aby tí, ktorí hľadajú duchovnú obnovu, poznali a zakúsili modlitbové dedičstvo cirkvi, také bohaté na formy, aby poznali meditáciu slova Božieho, pretože neznalosť sv. Písma je neznalosťou Krista, ako tvrdil sv. Hieroným, aby sa otvorili darom Ducha Svätého bez prehnaného lipnutia na zvláštnych daroch, aby nasledovali príklad samého Ježiša a našli si čas na modlitbu osamote s Bohom, prostredníctvom liturgie hodín, aby chodili často ku svietostiam, zvlášť ku sviatosti zmierenia, ktoré podľa vôle Kristovej vyliievajú na veriacich ďalšie milosti, a nadovšetko, aby poznali lásku a neustále rástli v chápaní eucharistie - stredobodu všetkej katolíckej modlitby. Lebo ako nás učí II. Vatikánsky koncil - "eucharistia je prameňom a vrcholom celej evanjelizácie; katechumeni sú k nej postupne vedení a veriaci, ktorí už prijali krst a birmovanie sa jej prijímaním celkom začleňujú do Tela Kristovho, ktorým je cirkev" /Presbyterorum ord. 5/.

Za druhé sa musíme starať o zaistenie solídnej duchovnej potraviny a to tak, že budete lámať chlieb pravého učenia. Láska k zjevenému slovu Božiemu napísanému pod vedením Duchu Svätého je zárukou vašej túžby "vytrvať pri evanjeliu", hlásanom apoštolmi. Je to ten istý Duch Svätý, ktorý svojimi darmi našu vieru neustále zdokonaľuje, aby sme nľbšie chápali zjavenie /Dei Verbum 5/. Duch Svätý, ktorý udeľuje raz viacej inokedy menej darov, je tým istým Duchom, ktorý inšpiroval Písmo, ktorý pomáha učiteľskému úradu Cirkvi a ktorému Kristus zveril hodnoverný výklad Písma, ako sľúbil apoštolom: "A ja budem prosiť Otca a dá vám iného zástancu, aby zostal s vami navždy - Duchu pravdy. Svet ho nemôže prijať, pretože ho nevidí a nepozná. Vy ho poznáte, lebo prebýva pri vás a bude vo vás" /Ján 14, 16-17/.

Boh teda chce, aby všetci kresťania rástli v tajomstve vykúpenia, ktorého odrazom v človeku je naša ľudská dôstojnosť. Tiež si praje, aby vás, vedúcich charismatickej obnovy formovalo učenie Cirkvi, ktorej úlohou je už dve tisíc rokov rozjímať o slove Božom a zoznamovať s ním svet. Dbajte o to, aby ste sa ako vedúci snažili o zdravé a dostatočne fundované teologické vzdelanie, ktoré by vám a všetkým, ktorých vediete, mohlo zaistiť zrelé a plné chápanie Božieho slova: "Nech vo vás prebýva slovo Kristovo v celom svojom bohatstve; múdro sa navzájom poučujte a napomínajte. Spievajte Bohu z celého srdca s vďačnosťou žalmy, chválospevy a duchovné piesne. A nech hovoríte, alebo konáte čokoľvek, všetko konajte v mene Pána Ježiša a cez neho ďakujte Pánu Otcovi" /Kol 3, 16-17/.

Za tretie by ste mali, ako vedúci obnovy, spolupracovať s biskupmi a mať k nim dôverný vzťah, pretože na nich z Božej prozreteľnosti leží pastierska zodpovednosť za riadenie celého Tela Kristovho, teda aj za charismatickú obnovu. A aj keď sa trebárs sami nemodlia tým spôsobom, ktorý vy pokladáte za tak veľmi prínasný, vezmú si k srdcu, že chcete duchovne obnoviť seba i celú cirkev a ponúknu vám svoje spoľahlivé vedenie. Veď to patrí k úlohám, ktorými boli poverení. Boh je verný sľubu, ktorý im dal v modlitbe pri biskupskom svätení, v modlitbe, ktorá ho prosí, aby "na týchto vybraných vyliat silu Ducha Svätého, ktorú dal svojmu milovanému Synovi Ježišovi Kristovi a ktorú udelil svojim apoštolom a spôsobil, že cirkev je všade na svete jeho svätynou, kde je neustále chválené a velebené jeho meno".

Mnoho biskupov z celého sveta, či už individuálne alebo na svojich biskupských konferenciách charismatickú obnovu podporilo, dali jej patričné pokyny, niekedy aj výstražné slová a napomínali tomu, aby celé kresťanské spoločenstvo lepšie pochopilo jej miesto v cirkvi. Pri vykonávaní svojej pastierskej služby nám všetkým poskytl biskupi veľkú pomoc hlavne preto, že poukazovali na vzory, ktoré by boli prospešné pre vzrast a rozvoj charismatickej obnovy a ktoré by sa neuzavierali pred bohatstvom Božej lásky v cirkvi.

4.

Na tomto mieste by som chcel upozorniť na iný dôležitý problém - na úlohu kňazov v obnove. "Kňazi majú účasť na jednom a tom istom mieste kňazstva a službe Kristovej a už samo ich svätenie a poslanie vyžaduje, aby boli hierarchicky spojení s biskupmi. Z toho vyplýva, že kňaz je unikátny a nezastupiteľný tak pre obnovu, ako aj pre celé kresťanské spoločenstvo.

Jeho poslanie nie je v rozpore s poslaním laikov, ani sa s ním nekryje. Cez sviatosťné puto kňaza s biskupom pomáha kňaz duchovnej obnove a laickému apoštolátu, aby sa zjednocovali so sviatosťným a liturgickým životom cirkvi, hlavne prostredníctvom sv. prijímania. V III. eucharistickej modlitbe sa kňaz modlí: "Daj, aby sme posilnení telom a krvou Tvojho Syna a naplnení Duchom Svätým stali sa jedným telom a jednou dušou v Kristovi". Rovnako ako biskup aj kňaz je zodpovedný za hlásanie evanjelia, má ho na to pripraviť hlavne jeho teologické vzdelanie. Má jedinečnú a nezastupiteľnú funkciu pri zjednocovaní života hnutia a života cirkvi. Toto zjednocovanie vylučuje akékoľvek tendencie k vytváraniu alternatívnych foriem a okrajových štruktúr, a naopak vedie k plnšej účasti na sviatosťnom a apoštolskom živote cirkvi, hlavne na pôde farností. Kňaz sám nemôže prospievať hnutiu obnovy, pokiaľ nezíska k nemu kladný pomer založený na priatí, ktoré je krstom vlastné všetkým kresťanom - totiž, aby sme rástli v daroch Ducha Svätého.

A vy, vedúci pracovníci hnutia obnovy, kňazi i laici, musíte svedčiť o vašom spoločnom zväzku s Kristom a byť vzorom účinnej spolupráce, ktorej programom je apoštolský príkaz: "Horlivo sa snažte zachovávať jednotu ducha vo zväzku pokoja. Jedno je telo a jeden Duch, ako ste aj povolání v jednej nádeji svojho povolania. Jeden je Pán, jedna viera, jeden krst" /Ef 4, 3-5/.

5.

A konečne - vďaka tomu, že aj naši odlúčení bratia a sestry majú dary Ducha Svätého, môžeme sa radovať, že vzrastá túžba po jednote a angažovanosti vo veci ekumenizmu, ku ktorému nás vedie Duch Svätý. Ako pracovať pre ekumenizmus? Vatikánsky koncil nám hovorí: "predovšetkým sú sami katolíci povinní si všímať to, čo je potrebné obnoviť, alebo zaviesť v samotnej katolíckej rodine, aby jej život vernejšie a jasnejšie vydával svedectvo o tom, čo Kristus učil, čo ustanovil a čo nám apoštolí odkázali" /Unitatis redintegratio 4/. Skutočné ekumenické snahy sa nevyhýbajú zložitým úlohám/pramieniacim napr. z vieroučných rozdielov medzi jednotlivými kresťanskými cirkvami/ a netvorí unáhlene nič na spôsob autonómnej "cirkvi ducha", odtrhnutej od viditeľnej cirkvi Kristovej. Pravý ekumenizmus slúži skôr na posilnenie našej túžby po cirkevnej jednote všetkých kresťanov v jednej viere, aby sa svet navrátil k evanjeliu a tak získal k sláve Božej vykúpenie" /Unit. redinteg. 1/. Dúfajme, že ak sa oddáme pôsobeniu pravej obnovy v Duchu, potom ten istý Duch Svätý odhalí stratégiu ekumenizmu, ktorá nás privedie k uskutočneniu našej nádeje, že je "jeden Boh a Otec nás všetkých, ktorý je nad všetkými, preniká všetkých a je vo všetkých" /Ef 4, 6/.

Márii, Matke Boha a Matke našej, vždy poslušnej vnuknutiam Ducha Sv. s dôverou zverujem vaše dôležité dielo obnovy v cirkvi. V láske jej Syna Pána nášho Ježiša Krista vám rád udeľujem svoje apoštolské požehnanie.

"Ducha neuhášajte, prorocťami nepohrdajte! Ale všetko skúmajte a čo je dobré, toho sa držte!" /1 Sol 5, 19-21/

OVOCIE PRAVEJ OBNOVY V DUCHU SVÄTOM

V roku 1974 medzinárodná skupina teológov a svetských vedúcich Obnovy v Duchu Svätom pod predsedníctvom belgického kardinála Leóna Jozefa Suenensa, ktorého Svätý Otec Pavol VI. vymenoval za protektora Obnovy, vypracovala "Teologické a pastoračné smernice Charismatickej obnovy v Katolíckej cirkvi". Medzi teologickými konzultantami boli známi teológovia: Congar, Kasper, Laurentin a Ratzinger /v súčasnosti kardinál, prefekt kongregácie pre učenie viery/. Uvádza sa tu úryvok so záverečnej časti - zo zhrnutia týchto smerníc.

Je treba vymenovať nasledovné ovocie Obnovy v Duchu Svätom. Skôr formálne spojenie s Kristom ako Spasiteľom sa prostredníctvom jeho Ducha stáva hlboko osobným. Nový zväzok s Bohom nachádza výraz v zaangažovaní osoby pre život spoločenstva. Žiaden človek neprichádza k Bohu sám, prichádza k nemu v spoločenstve ako úč. Kristovho Tela, ľudia Božieho. To sa stáva príčinou veľkého zamilovania si Cirkvi a tak často potvrdzovaného pripútania Obnovy k jej pastierom.

Skúsenosť moci Ducha vedie nielen k uvedomeniu si, že Ježiš je skutočne prítomný, ale aj k novému druhu túžby: hladu po modlitbe /zvlášť modlitbe velebenia/ a k hladu po Božom slove. Charakteristické pre Obnovu je hlboké zakúsenie prítomnosti Boha, ktoré jej členov privádza k spoločenstvu a k novej hĺbke medziludských vzťahov. Veľa ľudí pocítilo uzdravenie tých vzťahov v manželstve, rodine a v práci. Skúsenosť na rovni uvedomenia si milostí vyplývajúcich z Krstu priniesla u niektorých osôb k novému porozumeniu nielen Krstu a Eucharistie, ale celého sviatosťného života. Obnova vidí v spoločnom učení Cirkvi výrazný znak toho, že Duch Svätý vyzýva Cirkev k aktívnej účinnosti v zavádzaní spravodlivosti a pokoja pre všetkých ľudí. Takže ľudia zaangažovaní v Obnove si uvedomujú to, že Obnova ich povoláva k službe iným ľuďom na pevnejšom základe.

Obnova prináša nové porozumenie povolania ku kňazskému a reholnému životu. Kňazi a reholníci našli hlbší zmysel svojej služby a hlbší význam svojho povolania.

Hlavná sila Obnovy je vo sfére evanjelizácie. Nový osobný /aj keď nie individualistický/ vzťah ku Kristovi skrze skúsenosť moci Ducha Svätého učinil ľudí zaangažovaných v Obnove vedomými si sily, ktorá sa pre nich stala základom hlásania Evanjelia, prebúdzania viery v iných, jej posilňovania, rozširovania a upevňovania. Prijatie Ducha Svätého - znamená priblížiť sa i iných k uznaniu, že Ježiš je Pán. Prijatie Ducha Svätého znamená obrátiť sa /metancia/. Prijatie Ducha Svätého - znamená zapálené túžbiť po tom Kráľovstve, ktoré Ježiš odovzdáva Otcovi.

A povedal im: "Idte do celého sveta a hlásajte Evanjelium všetkému stvoreniu... A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenie: v mojom mene budú vyhánat zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi, budú brať do rúk a ak niečo smrtonosné vypijú, neškodí im; na chorých budú kladať ruky a tí ozdravejú."

Okienko do sveta :

CHARIZMATICKÉ STRETNUTIA V RIMINI
/Z vysielania Vatikánskeho rozhlasu/

Drahí mladí priatelia !

Zaujímavá udalosť sa odohrala v Taliansku meste Rimini v novembri minulého roku /1988/. Turíčne hnutie tam vtedy malo svoje stretnutie. Istý tamojší majiteľ bufetu už od čias svojej birmovky nemal nič spoločné ani s Bohom ani s Cirkvou. Keď večer počúval spev mladých kresťanov, ktorí patrili do Turíčneho hnutia, keď videl ich čisté oči a počul ich zvonivý smiech, uvedomil si, akí sú šťastní. Vtedy si spomenul, aký bol šťastný aj on vtedy, keď prijal sviatosť birmovania, keď ešte veril v život. Poč tlakom tejto spomienky začal silne túžiť po osobnom priateľstve s Ježišom Kristom. Obrátil sa na istého knaza, ktorý bol medzi mladými, a bojázlivo sa ho opýtal, či by sa mohol vyspovedať tu v bufete. Knaz mu odvetil: „Môžete, ak len chcete.“ „Ale ja skončím práve až po jednej po polnoci.“ „Dobre, budem vás čakať až do jednej.“ „Ale viete, bude to trvať dlho, lebo ja som už nebol dlhé roky na spovedi.“ „Nebojte sa. Ja nemám naponáhlo.“ A tak o jednej v noci sa majiteľ bufetu vyspovedal. Bola to a, zásluha mladých ľudí z Turíčneho hnutia, že sa tento ich starší brat znovu priblížil k Ježišovi, ako kedysi N. K. L. m v noci, a znovu sa stal jeho priateľom.

Podobné stretnutie členov Turíčneho hnutia sa konalo v Rimini aj tohoto roku od 22. do 25. apríla /1989/. Zúčastnilo sa na ňom vyše 60 tisíc členov hnutia z celého Talianska. Stretnuli sa takto v Rimini už 12. raz. Témou tohoročného stretnutia boli slová Pána Ježiša: „Prišiel som aby mali život, aby ho mali v hojnosti.“ Hovorilo sa pritom nielen o uzdravení duše z hriechu, ale aj o telesných uzdraveniach, ktoré konal nielen Ježiš, ale aj veriaci prvotnej Cirkvi. Bo to zvláštne dary Ducha Svätého.

Veriaci, ktorí patria do tohto hnutia veria, že Duch dáve veriacim dar uzdravenia aj dnes, ak ho prosia s hlbokou vierou.

Na tohoročnom stretnutí v Rimini sa zúčastnil aj otec Tardif, knaz z Kanady, člen Turíčneho hnutia, známy po celom svete tým, že pri jeho modlitbe bol už ne jeden človek uzdravený. Aj niekoľko dní pred stretnutím v Rimini sa počas modlitby Tardifa uzdravilo 12-ročné dievča slepé od narodenia.

V Rimini otec Tardif poskytol novinárom interview, z ktorého vyberáme niektoré otázky a odpovede:

- Otec Tardif, ako to, že uzdravujete ľudí svojou modlitbou?
- Ja nemám nijakú prirodzenú silu uzdravovať. Je to dar Ducha Svätého.
- Ide o ozajstné zázraky, alebo len o jednoduché uzdravenia?
- Ja nikdy nehovorím, že sú to zázraky. Nezaujíma ma o to, aj keď niekedy ide o zázrak. Mňa zaujíma iba to, aby sa chorý uzdravil. Za zázraky sa pokladajú také uzdravenia, ktoré lekárska veda nevie vysvetliť. Chorého však zaujíma, aby uzdravel. Služba uzdravovať chorých je v srdci samého Evanjelia. Boh uzdravuje ľudí preto, že chce prebudiť našu vieru. Je to znak jeho jestvovania a lásky k nám ľuďom.
- A v čom spočíva vaše moc uzdravovať?
- Ja nemám nijakej moci, ani len umierniť bolesť hlavy. Všetko je moc viery a moc modlitby. Ak raz nebude Pán pri mne, neuzdraví sa počas mojej modlitby nikto. Som šťastný, že a

môžem modliť za chorých a vidieť radosť tých, čo sa uzdravujú.

- Má tu nejakú úlohu aj sugescia ?
- Niektoré uzdravenia môžu byť aj psychologického rázu. Pán totiž môže použiť aj podvedomie človeka. Inokedy môže Pán uzdraviť človeka z jeho nenávisti, a tým ho uzdraví od žalúdočného vredu, ktorý bol dôsledkom nenávisti. Ale sú aj také uzdravenia, ktoré sa úplne vymykajú z prirodzených zákonov. Napr. uzdravilo sa dievča, ktoré bolo slepé preto, že malo vrodený šedý zákal a ťažko porušené očné nervy. To sa nedá vysvetliť psychologicky. Ja sa však nepozastavujem pri takýchto úvahách, lebo uplatňovať v praxi nejaký osobitný Boží dar, čiže charizmu, značí zomrieť sebe samému. Pánovi ide v podstate vždy o to, aby obnovil vieru svojho ľudu.
- Aký je váš vzťah k cirkevnej hierarchii ?
- Pracujem v srdci Cirkvi. V tomto ohľade som nikdy nemal problémy. Keby však cirkevná autorita niekedy od mňa žiadala, aby som prestal s touto službou, bez všetkého prestanem.
- Otec Tardif, prečo sa dejú tieto mimoriadne uzdravenia ?
- Sú to Božie znaky. Potvrdzujú, že Evanjeliá sú pravdivé. Pán Ježiš pri uzdravení chromého najprv povedal „odpúšťajú sa ti hriechy.“ To bolo najdôležitejšie. Až potom rozkázal „vstaň a choď !“ Uzdravenie bolo znakom, že Pán Ježiš má aj moc odpúšťať hriechy.
- Hovoríte o charizme, o mimoriadnom Božom dare, o službe uzdravovať. Ako to však všetko zaradiť do pastoračnej práce ?
- Nesmieme sa báť tejto služby uzdravovania. Rozkaz uzdravovať chorých je priamo v srdci Evanjelia. V minulosti sme ho azda odložili trochu nabok. Teraz ho však Duch Svätý obnovuje. Začína sa nová evanjelizácia odkresťančených národov, a teda množia sa Božie znaky, aby svet mohol uveriť, že Ježiš Kristus je jeho Spasiteľom. Božie dary nie sú však čosi izolované. Preto modlitba spoločenstva veriacich je pri mimoriadnom uzdravení čímsi podstatným.

Medzi 60 tisíc účastníkmi v Rimini boli aj chorí, ktorí čakali na uzdravenie. A keď sa celé spoločenstvo modlilo s otcom Tardifom za ich uzdravenie, stali sa tam niektoré mimoriadne uzdravenia.

Otec Tardif sa modlil, aby Božia sila prenikla uši tých čo nepočujú, a údy tých čo sú chromí.

Potom otec Tardif pokojne oznámil, že traja ľudia, čo prišli do Rimini hluchí, počujú, že jeden napoly chromý znova môže hýbať rukou.

Istá pani začala kývať šatkou a potom so slzami v očiach ukázala strojček do ucha s úsmevom, že ho už nepotrebuje, lebo už počuje zdravými ušami.

Na stretnutí v Rimini sa zúčastnilo aj asi 1000 knazov. Spolu s inými s radosťou spievali piesne. Otec Jozef Baruch po návrate povedal: „ Po ťolkých rokoch, čo som knazom, toto stretnutie je pre mňa akoby novým obrátením.“

Keď to obrovské množstvo veriacich spievalo s nadšením „Glória“, podobalo sa prvým kresťanom. Dve dievčatá z Janová, Antonela a Sára sa o tom vyjadrili takto: „Tu cítime, že Evanjelium, to nie je čosi spred 2000 rokov, že P-

vanjeliom je čosi pravé, dnes, a pre nás :

Keď sa večer 25. apríla stretnutie skončilo sv.omšou, účastníci si odnášali hlboké myšlienky, ktoré im povedal slávny taliansky kazateľ otec František Antoinetti. Vypočujte si niektoré jeho myšlienky:

"Poďte ku mne všetci, čo sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním'. Ježiš nás volá: 'Poďte ku mne'. Nevylučuje nikoho a všetkým zaručuje úľavu. Boh nám dáva niešť spolu jarmo. Je to jarmo, ktoré aj On sám niesol. A Ježiš ho nesie spolu s nami. Kto neprijme Kristovo jarmo, kto ho pokorne nenesie, je stratený. Kto ho nesie ochotne, dostáva úľavu, útechu a radosť. Lásky robí všetko ľahším. Dáva nám priam krídla".

Otec Cantalamesta vysvetlil aj zmysel telesných uzdravení. Povedal: "Kristus hovorí: 'Hľadajte najprv Božie Kráľovstvo a jeho spravodlivosť a všetko ostatné dostanete navyše.'" Telesným uzdraveniam sa tešíme, sú však iba znakmi. O čo máme predovšetkým prosiť Boha dnes? Aby z nás sňal tarchu egoizmu, aby nás uzdravil z rakoviny hriechu. Nezabudnime nikdy na večný život, na večnosť. Ak zabudneme na večnosť, každý záväzok nás začne ťažiť. Všetko sa nám stane neznesiteľným. Veci, čo trvajú iba chvíľu, nám nestačia. Boh nás stvoril pre seba, Jediná vec, ktorá môže naplniť naše srdce šťastím, je cítiť sa v Otcovom náručí.

Drahí bratia a sestry, z nášho stretnutia si donesme pevné presvedčenie, že zostúpenie Ducha Svätého sa neskončilo na Turíce. Pokračuje neprestajne v Cirkvi aj v našom živote. A to deň čo deň. Zaiste viete, čo treba robiť, aby Duch Svätý k nám každý deň znova prišiel. Treba ho vzývať, treba ho prosiť, ako kedysi apoštoli spolu s Pannou Máriou, alebo ako tých 60 000 veriacich v Rimíni. Potom bude viac pravého šťastia a pokoja na našich životných cestách.

ABY VŠETCI BOLI JEDNO

V dňoch 26. až 29. júla 1989 sa konala v Prahe v paláci kultúry kresťanská ekumenická konferencia charizmatických hnutí s medzinárodnou účasťou. Konala sa v duchu hesla usporiadajúcej Kostníckej jednoty z Prahy - Holešovice "Jednota Ducha vo zväzku pokoja". Mala asi tisíc účastníkov, väčšinou zástupcov charizmatických modlitbových spoločenstiev zo všetkých osemnástich kresťanských cirkví z ČSSR.

Za katolícke spoločenstvá Obnovy v Duchu Svätom konferenciu pozdravil P. Aleš Opatrný, administrátor z obce Toužim pri Karlových Varech, poverený p. kardinálom Tomáškom knazskou asistenciou Obnovy v Čechách a na Morave. Prinášame celý jeho prejav :

"Bratia a sestry,

chcel by som vás pozdraviť slovami apoštola Pavla: 'Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca i od Pána Ježiša Krista'. Chcel by som za týto pozdravom stáť celou svojou vierou, pretože bez milosti a pokoja od Pána Boha by sme tu boli celkom bez-

mocní a bezbranní. Chcel by som za bratov a sestry katolíkov poďakovať za vaše pozvanie, za to, že ste nám umožnili byť tu s vami, pretože my, ako nečlenovia Kostnickej jednoty sme tu skutočnými hosťami, nič viac a nič menej. Chcem vám za to poďakovať, pretože máme tak možnosť nielen počuť krásne veci, povzbudiť sa spoločenstvom, ale prežívať spoločenstvo modlitby. A za to som, a snáď môžem hovoriť i za ostatných, vďačný najviac. Nieкто, pri jednom rozhovore, tu, nemôžem spomenúť kto, povedal: „Tam, kde je medzi nami rozdelenie, tam má Satan voľné pole pôsobnosti.“ A to je pravda, to vieme, ale ak sa spolu celým srdcom modlíme, potom ťažko môžeme byť rozdelení, potom ťažko môže byť medzi nami miesto pre zlo. A myslím si, že toto je veľmi dôležité. Veď, každý máme zodpovednosť nielen za svoj vlastný život, a to iste máme, ale máme zodpovednosť i za život v rodinách, v spoločenstve, vo farnostiach, v cirkvách, a v neposlednom rade i v tejto zemi ako členovia národa, ako občania. Máme tu zodpovednosť tiež ako kresťania. Veľmi záleží na tom, čo do života tejto zeme vniesieme. Ak sa obnovíme, obnovujeme sa, sme obnovení Duchom Svätým my, tak sa tým predsa obnovuje život v tejto zemi. A my máme nádej, že to, čo prežijeme sami, preniesieme ďalej. Bez spoločnej modlitby by sme nič spoločné nepreniesli. A nám tento dar bol daný. Buď za to Pánovi všetka sláva. A ďalšia vec. Jeden náš vzácny učiteľ na fakulte hovoril, keď sa nieкто oháňal pravdou: „Prosím vás, to predsa nemôžeme hovoriť, že my máme pravdu, ale musíme povedať, že pravda má nás.“ A ja dúfam, že my všetci tu môžeme prežiť to, že sme v moci Kristovej pravdy. Je to najšťastnejšie bytie v moci Nieкого, aké človek môže zažiť. A vo chvíli, keď si uvedomujeme, že Božia pravda prejavená v Ježišovi Kristovi má nás, tak ako sa môžeme deliť? Môžeme mať k sebe ďaleko? Veď to nejde. Tak by som vás v tejto veci chcel všetkých poprosiť o jednu vec. Všetci poznáme tú vzácnu Ježišovu modlitbu z Jn 17, 20-23 „No, neprosím len za nich, ale aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa, aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet uveril, že si ma ty poslal. A slávu, ktorú si ty dal mne, ja som dal im, aby boli jedno, ako sme my jedno - ja v nich a ty vo mne. Nech sú tak dokonale jedno, aby svet spoznal, že si ma ty poslal a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa.“ Tieto slová poznáme, a ja som musel chvíľu rozmýšľať o tom, prečo mi ich Pán položil na srdce, keď som premýšľal, aké slovo tu pre nás je. A dúfam, že som na to prišiel. Chcel by som vás poprosiť, aby sme sa k tejto Ježišovej modlitbe všetci pripojili. Ale nie tak, že teraz hneď by sme začali niečo hovoriť. To by bolo veľmi jednoduché. Ja by som vás prosil, aby sme sa k nej pripojili dnes, zajtra, o týždeň, o mesiac, o rok, aby sme sa k nej pripojili nielen slovami, ale tým, ako zmysľáme, ako konáme, a tým, čo vo svojich spoločenstvách žijeme. Všetci sme sem určite priniesli svoje spoločenstvá, zbory, farnosť a cirkvi v srdci. To je veľké bohatstvo. A my sa s tými všetkými môžeme celým svojím bytím, nielen slovami, s Ježišom modliť, modliť sa našou existenciou za túto jednotu. Tým slovom nevyklúčujeme, ale nechceme pri nich zostať. O toto by som vás chcel poprosiť.“

USILUJTE SA ZACHOVAŤ JEDNOTU DUCHA VO ZVÁZKU POKOJA ! /Ef 4, 3/

Táto výzva sv. Pavla je veľmi aktuálna aj pre nás. To, čo má slúžiť jednote a oživeniu jediného Tajomného Tela Kristovho, nemôže byť nejednotné, rozdelené a značne iné na Západe ako na Východe. Môžu byť menšie rozdiely podmienené inými spoločensko-kultúrnymi podmienkami, prípadne zvláštnym poslaním, ktoré dáva Pán niektorej skupine. Základ - základný duch je však vždy ten istý tak, ako je "jedno Telo i jeden Duch... jeden Pán, jedna viera, jeden krst, jeden Boh a Otec všetkých" /Ef 4, 4-6/. Je to duch pravého a plne prežívaného kresťanstva a Kristovej Cirkvi, ako ho podáva Eвангелиum, opisujú Skutky apoštolov a ohlasujú apoštolí, najmä sv. Pavol, a ako ho vysvetľuje Učiteľský úrad, Duch kresťanstva ! Nič nového a zvláštneho ! Pravá Obnova teda nemá svojho zvláštneho ducha, ako ho majú rôzne iné skupiny, najmä rehoľné. Preto nemôže ohrozovať žiadnu z nich, naspäť všetkým pomáha lepšie sa otvoriť pre Ducha Svätého a zjednotiť v Pánovi Ježišovi i s bratmi a inými skupinami, a tak tvoriť tú rodinu, ktorú si praje Otec a ktorá ho najviac oslavuje. Uprimnosť tohto úsilia je postupne korunovaná zväzkom pokoja, lebo Kristus je náš Pokoj a my sme jeho učeníci, nositelia pokoja a ďalšieho ovocia Ducha Svätého, najmä lásky a radosti. K tomu sme povolani. Pre tieto vlastnosti prví kresťania v Jeruzaleme "boli obľúbení pred všetkým ľudom" a ďalej sa píše: "vzdávali chválu Bohu a takto Pán každodenne rozmnožoval počet určených na spasenie" /Sk 2, 47/.

Sme blízko alebo ďaleko od tohto ideálu ? Snažíme sa úprimne o vzájomnú jednotu v spoločenstve, s inými skupinami Obnovy a s miestnou Cirkvou ?

Vieme, že meč Božieho slova niekedy prináša aj potrebné a spasiteľné rozdelenie, najmä v srdci, v zmyslení. Ak to má aj oprávnené vorkajšie dôsledky, aj to rozdelenie má sa konať v láske, trpezlivosti a pokore a pri rešpektovaní zákonitých štruktúr Cirkvi: farnosti, duchovnej rodiny, domácej cirkvi, sviatostného manželstva, a tiež pri rešpektovaní oprávnenej slobody a práv veriacich. Obnova má slúžiť aj obnove týchto štruktúr, nie však zvonku násilným alebo živelným vnášaním nezvyklých prvkov, ktoré narušajú poriadok, ale zvnútra na spôsob kvasu - v tichosti a skrytosti Panny Márie - väčšou vierou a láskou, väčším pokojom a radosťou, väčšou silou modlitby, obety a služby. Snažíme sa o to ?

Charizmatické dary sú istotne vzácnym prínosom pre obnovu Cirkvi a novú evanjelizáciu sveta. Ceníme si ich ako sv. Pavol. Držíme sa však aj jeho pravidiel, ako s nimi zaobchádzať, ktoré sú obsiahnuté v 12., 13. a 14. hlave 1. listu Korintanom ! Veď "Boh nie je Bohom zmätku, ale pokoja !" /1 Kor 14, 32/.

Normálnym miestom pre ich používanie je charizmatické modlitbové stretnutie pri zachovaní spomenutých pokynov sv. Pavla najmä veršov 26. až 40. 14. hlavy. Verše 34. a 35. platili pre Korint za Pavlových čias. Poukazujú však na väčšie nebezpečenstvo výskytu nepravých prejavov u žien vzhľadom na ich väčšiu citovosť, sugestibilitu, prípadný sklon k hysterickému mysticismu a pod.

Prorok je členom cirkvi a fakt oznamovania Božej vôle ho nestavia nad cirkev. Prorok nerozhoduje o pravosti svojich prorocíí a poznaní. Posudzuje ich spoločenstvo a tí, ktorí ako dušpastieri zodpovedajú za to spoločenstvo. V závažných prípadoch má ich posúdiť aj biskup.

Každé spoločenstvo by malo mať zabezpečenú kňazskú asistenciu aspoň nepriamo cez duchovné vedenie vedúceho spoločenstva a jeho pomocníka /zástupcu/. Pre asistujúceho kňaza a vedúceho spoločenstva treba vyprosovať dar rozlišovania duchov, ktorý je strážcom ostatných darov a jednoty a správneho smeru spoločenstva.

Nakoľko charizmy majú podstatne funkciu služby, posudzujú sa podľa noriem, ktoré dal sv. Pavol spoločenstvám v Korinte a ktoré pripomenuli vo svojich prejavoch sv. otcovia Pavol VI. a Ján Pavol II. /1 Kor 12. až 14. hlava/. Nakoľko charizmy majú podobu mystických zážitkov, posudzujú sa podľa noriem mystickej teológie. Doktrínálny aspekt noriem rozlišovania vyžaduje osoby s teologickým vzdelaním. Používanie doktrínálnych noriem však nevyčerpáva všetky možnosti rozoznávania duchov. Potrebný je skutočný charismatický dar rozlišovania /1 Kor 12, 10/. Overovanie duchov je samé v sebe darom Ducha. Celý proces rozlišovania duchov má charismatický charakter. Spoločenstvo a niektorí jeho členovia osobitne /obdarení darom rozlišovania/ zodpovedajú za rozoznávanie chariziem a duchov. Vedúci spoločenstva spravidla mal by mať v tejto službe väčšiu citlivosť i potrebné teologické minimum. Rozhodne je tu potrebný ešte aj dušpastiersky dozor, pričom celkový dozor a celkové rozlišovanie, nielen z hľadiska toho, čo je nepravé a nesprávne, ale aj z hľadiska toho, čo je vhodné a dobré, patrí biskupovi.

Dôkladne si preberme individuálne i spoločne všetky dôležitejšie poučenia i usmernenia obsiahnuté v tomto dvojčísle NTsM a úprimne sa vynasnažme o odstránenie polovičatosti ako aj všetkých zvláštností a neporiadkov, ktoré nesmerujú k jednote a neprinášajú pokoj ! A pripojme k tomu aj modlitby, najmä každý deň o 12. hod. na Anjel Pána, aby sme tak všetci kráčali po ceste poslušnosti z viery spolu s pokornou a tichou služobnicou Pána, Nepoškvrnenou Duchu Svätého, Pannou Máriou !

V Duchu Svätom je celý svet vznešený a stáva sa Božím kráľovstvom, zmŕtvychvstalý Kristus je aktuálny a prítomný v tomto svete, Evanjelium sa stáva mocou a životom, Cirkev vo svete uskutočňuje trojičné spoločenstvo lásky, autorita sa mení na službu, liturgia je naozaj živou pamiatkou s predchťou budúcich vecí a ľudské konanie sa pomaly zbožštuje.

Patriarcha Athenagoras

POĎAKOVANIE SV. OTCOVI JÁNOVI PAVLOVI II. /skrácené/

Svatý Otče,

kolektiv hnutí charismatické obnovy z olomoucké arcidiecéze Vám děkuje za sebe i za mnohé kněze, řeholní osoby a laiky, že jste vyzval Boží lid k modlitbě, jak jsme četli ve Vaší výzvě: "Biskupové společně se zástupci a odpovědnými pracovníky všech řeholních společenství a církevních hnutí, ať stanou jednu společnou, jednotnou hodinu modliteb, jež by byla platná pro všechny věřící jednotlivých diecésí a to jednou týdně. Ať se modlí růženec. Právě tato posvátná výzbroj vede věřící lid ke svobodě Božích dětí."

Pro 6 diecésí Čech a Moravy byla stanovena společná hodina ve čtvrtek od 18 hod.

Jak sme slyšeli, řeholní sestry v Bílé Vodě, Vidnavě a jinde se okamžitě začali modlit v stanovenou hodinu s velkou horlivostí. Tak tomu bylo i v mnohých farnostech naší arcidiecéze. Někteří kněží posunuli mši svatou o hodinu později a tak ve čtvrtek od 18-19 h. se modlí s lidmi růženec a až pak následuje mše sv. Horliví věřící se ještě po mši sv. v kostele či doma modlí tzv. svatou hodinu od 20-21 hod. V některých farnostech se takto stal čtvrtek dobou modlitky podle vzoru Medugorje, kde se modlí celá farnost každý večer hodinu přede mši svatou a hodinu po mši sv. /celkem 3 hod./.

V závěru církevního oběžníku je napsáno: "Sv. Otec je pln důvěry, že v každé diecésí bude tato výzva příznivě přijata."

Mnozí tuto výzvu přijali, ale jsou farnosti, kde kněží své farníky s touto naléhavou výzvou ani neseznámili. Hlavní příčinou je vliv liberální teologie a různých forem okultismu mezi kněžími a aktivními laiky, kteří pak nevnímají realitu duchovního boje a odmítají základní prostředky duchovního života: modlitbu, půst, pokání a obrácení. Naše arcidiecéze je těmito duchovními proudy silně zamořena.

Opravdu aktuální a naléhavý je motiv modliteb, daný v úvodu Vaší výzvy: "V tomto čase plném slibného očekávání a dobrých nadějí, snahy Satana nabývají na síle a současně i rafinovanosti, aby získaly svůj prostor a zesílili svůj vliv uvnitř Církve a dokonce mezi kněžími a biskupy."

Dne 19.7.1989

Kolektiv ch.o.
z olomoucké arcidiecéze

A ako je to u nás na Slovensku? Nezabudlo sa na túto výzvu sv. otca? Tam, kde nie je určená alebo sa nekoná jednotná modlitbová hodina s ružencom v kostole, navrhujeme konať si túto hodinu od 20. do 21 hod. vo štvrtok, prípadne od 20. do 21. hod. v sobotu /ako náhradné riešenie/. Istotne Cirkvi a ľudstvu hrozia veľké nebezpečenstvá /azda vyplnenie niektorých trestov ohlásených vo Fatime/, keď nás sv. otec vyzýva k tomuto modlitbovému zápasu. Je našou povinnosťou poslúchnuť ho a vziať vážne a včas jeho výzvu.